

Popper Péter

666

A Sátán a XXI. században

Modern ezoterikus tanítások
a gonoszról és a sötét szurdokáról

S A X U M

Sorozatszerkesztő: Popper Péter

Popper Péter © 2002

ISBN 963 9308 45 5

ISSN 1587 7493

Kiadja a Saxum Kiadó

Felelős vezető: a kiadó igazgatója

Felelős szerkesztő: Debreczeni Ágnes

Műszaki szerkesztés: FeZo Bt.

Nyomdai előkészítés: Stúdió 23. Bt.

Felelős vezető: Jäckl Norbertné

Nyomás: Szekszárdi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Vadász József

Tartalom

Szabályos előszó	5
A zsidó - keresztény Sátán bemutatkozik	7
1. A kígyó ajándéka és az angyalbukás	7
2. Jób próbatétele és az isteni igazságosság	10
3. Irodalmi Sátán-portrék	14
4. A négy főördög	21
Újmódi kísértések a változó világban	24
1. A sátánkommandók alkonya	24
2. Intrapszichikus harc a saját sötétségünkkel	26
3. Az Én integritásának a védelme	29
A Sátán genealógiája	33
1. Emberfeletti hierarchiák	33
2. Mitől ördög az ördög?	36
A Sátán hétköznapijai	38
1. Az Ördög a szerelemben	38
2. Az Ördög a politikában	42
3. Az Ördög a szerzés-birtoklás ösztönkörében	44
4. Lehet-e megidézni a Sátánt?	46
A Sátán és az elfuserált teremtés	49
1. Árulás az isteni teremtő erők között. A Lélek kalandja. A Halál	49
2. Intermezzo: A Magányos Eloha története	51
3. Lelkek az anyag rabságában. A Megváltás. A Szellem	53

Az istenek alkonya és a fausti ember	55
1. Odüsszeusz, Hamlet, Faust. És most?	55
2. Amikor a Maya fátyla átszakad	58
3. Öt végkövetkeztetés	60
A világosság és a sötétség határán	61
1. A New Age	61
2. Sátános álvallások	63
3. Elköszönés a Sátántól és az Olvasótól	64

*„Én, akit felrúghat a ló,
S a földből éppen csak kilátszom,
Nem ember szívének való
Nagy kínok késeivel játszom.”
(József Attila)*

Szabályos előszó

Éppen 12 évvel ezelőtt elhatároztam, hogy írok egy Ördög-könyvet. A könyv írása közben infarktust kaptam. Majdnem otthagytam a fogam. Megrémültem, és félredobtam a kéziratot, amely hála Istennek azóta elveszett. Hiszek-e tehát az Ördögben? Az érzelmeim tartanak tőle. Az értelem tagadja. A tudatom számára viszont egyre gyanúsabb, hogy igenis van valamiféle gyorsan erősödő gonosz sugárzás a világban.

Azután még valami: Röstelkedve be kell vallani, hogy egy ördög érdekesebb, mint egy angyal. A bűn mindig érdekesebb a jónál. A rendtelenség a rendnél, a zezugos tér a sima modernségénél, a homály az áttekinthető világosságnál, a kuckó a szobánál. Tessék csak megkérdezni a gyerekeket.

Mint író, sok jogos szemrehányást kaptam azért, hogy gondolatok tömegét vetem fel anélkül, hogy kifejteném őket, és hogy nagyon gyorsan váltom a témákat, és ezzel az olvasót egyfajta szellemi éhezésre ítélem. Ez tudatos alkotási módszer. Ibseni szavakkal szólva én is kérdezni akarok valamit az olvasóimtól, netán a társadalomtól, de semmiképpen nincs szándékomban véleményt sugallni.

2001 nyarán elkapott egy máig tisztázatlan okú betegség, amibe kis híján belehaltam. 2002. január harmadikán a fürdőkádban Szergej O. Prokofjev sántánulmányát olvastam, amikor halálos izgalom fogott el. Egyszerre megtudtam, eljött az ideje, hogy megírjam az én Ördög-könyvem. Nyögve

kiugrottam a kádból, és amúgy vizesen a géphez ültem. Leírtam a címet. Akkor hirtelen halálfélelem tört rám. A Sátán egyszer már figyelmeztetett. De most dacossá váltam. Eleget éltem, a halhatatlan istenek szorgalmasan megmutatták nekem a világot, amelybe megtestesültem, a karmám, vagy csak szüleim véletlen mámora következményeként. Hát öljön meg a Fekete Úr, ha erre érdemesnek tart a születő könyv miatt. Sőt ez legyen a jel: Ha megöl hiszek benne. Ha nem, legalább megszabadultam egy téves rögeszmétől, vagy annyit megtudtam, hogy ne hencegjek valakiségemmel, szellemi jelentéktelenségem nem vonja magára e nagyúr figyelmét.

Ezért egy jelszó nevében ütöttem le az első billentyűket: Csak azért is!

Popper Péter

A zsidó-keresztény sátán bemutatkozik

1. A kígyó ajándéka és az angyalbukás

Ő volt a legokosabb az állatok között. *„Bizony nem haltok meg! Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanokká lesztek, mint az Isten: jónak és rossznak tudói.”*

Ilyen ravasz érveléssel győzte meg Évát és Ádámot, hogy egyenek a tiltott gyümölcsből.

A kígyó nem kevesebbet állít, mint hogy Isten nem akar erkölcsi tudatot adni az embernek. Mert Istent éppen az erkölcsi tudat emeli az ember fölé. Ha lesz erkölcs, ő maga is Istenné válik.

A kígyó csábításának lényege: váljatok Istenné! Az ember tehát a kígyótól kapta az intellektus fényét, a tudatot és az erkölcsi világrendet.

Arról azonban nem esik szó, hogy a kígyó lenne a Sátán. Mégis annak tartjuk, de ez a bibliai szöveg utólagos értelmezéséből fakad. Végül is a kígyó impulzusa a szembeszállás volt Istennel, az engedetlenség, a tagadás. Ám viszonya az emberhez kétértelmű. Vajon az értelem, a tudat ajándék, vagy átok-e? A kiemelkedés az állati létszintről kárhozatos-e? A „bűnbeesés” előtti ember, erkölcsi tudat híján, miben különbözött a paradicsom állataitól? Isten őt a saját képmására teremtette? Valóban? A szellem fénye nélkül? Miféle Isten ez, és miféle ez az ember?

Csírájában itt lappang az a kérdés, amibe belesápad még a hitetlen is: Isten, aki vitathatatlanul a legnagyobb Erő a

Kozmoszban, az egyedüli, aki teremteni képes, valóban tökéletes-e? S ha tökéletes, miért van szüksége Teremtésre? A Teremtés vajon nem a tökéletesség kiterjesztése-e, amikor éppen a teremtett lény engedetlensége hozza létre az erkölcsi világrendet, az akarat szabadságát és az intelligenciát? Mindezzel nem Isten és világa válik-e tökéletesebbé? Vagy csak a világa, s maga Isten kívül van minden erkölcsi korláton és kötelezettségen, Istennek nincsenek normái, Isten esetében nincs értelme szabad akaratról beszélni, mert ő maga a szabadság, Istent nem lehet okosnak intelligensnek nevezni, mert ő maga a szellem. Ám, ha így van, mit kapott mindebből az ember? Mit jelent valójában a „saját képmására”? Magyarán: Ha Istennek nincs akarata, mert akarata maga a megvalósulás, nincs erkölcse, mert Istent nem korlátozhatja semmi sem, nincs intellektusa, mert ő maga a kozmikus intelligencia, akkor a saját képmására teremtett ember valóban csak az Éden egyik okos állatkája lehetett.

Nem lehetséges-e, hogy a kígyó – Isten bosszúságára – helyreigazítja a teremtés szűkmarkúságát, az embert valóban Isten képmásává, egyben riválisává teszi. S az embert, további ajándékként ráébreszti az akarat szabadságára. Lehet engedetlen is. Íme a kígyó sátáni műve.

A későbbiekben ezért lesz a kígyó - sátán neve Lucifer , a Fényhozó. Örök bűne az isteni szellemi fény átjátszása az embernek. Halálos bűn, az ember, aki fejlődésében most már elindulhat az Istenné válás felé, halálbüntetést kap. Csakhogy Krisztus is arra biztatja az embert, hogy váljon Istenné: legyetek tökéletesek, mert a ti Atyátok is tökéletes. Két szájból hangzik el ugyanaz. Vajon mi fontosabb: amit mond valaki, vagy az, aki mondja?

Lucifertől kapja tehát az ember az intellektust, az erkölcsi tudatot és az akarat szabadságának felismerését, ő hozza a szellemi fényt az ember világába. S vajon nem azonos-e Prométheusszal, aki az égi tüzet lopta le az embereknek? S

ezért a Kaukázus szikláihoz láncolva tépdesi máját a keselyű. A halhatatlan istenek tudták, hogy a máj érzéketlen a fájdalomra. Prométheusz sorsa büntetés és irgalom is egyben. Kettős értelmű, mint minden, ami az istenektől ered. Az emberfölöttiek igenje mindig nemet, áldása mindig átkot is jelent. *„Mert választott edényem ő nekem, hogy az én nevemet hordozza népek, királyok és Izrael fiai előtt. És én majd megmutatom neki, hogy mennyit kell az én nevemért szenvednie!”* – mondja az Úr Pálról.

A zsidó rituáléban, amikor arra a részre kerül sor, amikor Isten szövetséget köt velük, és kiválasztott népévé teszi őket, héber helyett arameus nyelven olvassák fel a szöveget a Tórából, hogy az angyalok, akik csak héberül értenek, nehogy még féltékenyebbek legyenek.

A keresztény ezotéria is tud arról, hogy az angyalok – Michael főangyal kivételével – elleneztek egy állat-isten keverék lény, az ember teremtését. Sérelmezték annak a feltételezését, hogy az isteni hierarchikus rend velük együtt, ám az ember nélkül nem tökéletes. Egy részük ezért nem volt hajlandó – a teremtés új lényének üdvözléseképp – leborulni az ember előtt. Sőt ez az angyali rosszallás kísérte volna Krisztus megtestesülését is. Krisztus elhagyta őket, amikor alászállt az emberek világába, s maga is emberré lett.

Mindebből magyarázható, hogy Lucifer csak a földi életben tevékenykedik sátáni kísértőként. Sőt ő az érzelmek és indulatok, a szenvedélyek kísértője, a „forró” Sátán. S miután Jób könyvének a tanúsága szerint az „isten fiai” közé tartozik, kísértése szinte „edzőpartner” jellegű, annak örül, ha kudarcot vall. Lucifer tehát nem kísért az intellektus, az értelem, a tudat szféráiban, mert ez az ő ajándéka az emberiségnek. Lehet, hogy áldozatos ajándék? Lehet, hogy Lucifer lemondott a saját szellemi fényének egy részéről, és azt adta át az embereknek? S más lényre bízta a hideg racionalitás csábítását. Sőt egyes

misztikusok, azt tartják, hogy Lucifer az ember halála után, a szellemi szférában már mint a lélek segítője működik.

Persze, a fejezet felvillanó gondolatai, hitei és kétségei a sátáni okoskodás részei is lehetnek. Amint a régi mondás figyelmeztet: *Az ördög mindig tud idézni a Bibliából, ha szüksége van rá!*

2. Jób próbatétele és az isteni igazságosság

*„És eljövének az Istenek fiai,
hogy udvaroljanak az Úr előtt,
és a Sátán is eljőve közöttük.”*

Van az Ószövetségnek néhány írása, amelyeknek szinte érthetetlen a kanonizálása. Elsősorban az *Énekek Éneke*, *A Prédikátor Könyve* és a *Jób Könyve* hordoz nehéz problémákat, ha kinyilatkoztatott szövegeknek tekintjük őket. Az *Énekek Éneke* dús erotikája keserves kínok közepette még felfogható a vallásos extázis szimbolikus megnyilvánulásának. A Prédikátor életbölcseletté érlelt keserűsége, kiábrándultsága és pesszimizmusa már szokatlan szellemi pozíciót képvisel a Biblia iratai között. Itt nem az isteni büntetés miatti kesergésről van szó, hanem a lét önmagában vett értelmetlenségéről, „hiábavalóságáról”. Amit pedig az ember és az állat haláláról, lelkünk további sorsáról mond, az a zsidó és a keresztény vallás szempontjából pogány abszurditás.

„Az ember fiainak vége hasonló az oktalan állatok végéhez és egyenlő végük van azoknak: amint meghal az egyik, úgy meghal a másik is és ugyanazon egy lélek van mindenkiben. És az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság.

Mindenik ugyanazon egy helyre megy mindenik a porból való és mindenik porrá lesz.

Vajon kicsoda vette észébe, az ember lelkét, hogy felmegye, és az oktan állat lelkét, hogy a föld alá megy-e?"

Ez már nem a szkeptikus, de mindig istenfélő Salamon király hangja. Valaki belesuttogott a vallomásába.

Ám, minket most Jób drámája érdekel. Ez a Jób egy nagycsaládos, dúsgazdag, boldog ember, hívő, sőt vallásos, mégsem bigott, hanem – mint nehéz óráiban kiderül – megőrizte belső szabadságát, a józan mérlegelés képességét. Mindezen túl nem különösebben érdekes lélek. A történet kezdetén még sejteni sem lehet róla, hogy mennyire tud túlnőni gazdagemberi hétköznapiságán, hogy valóban méltó legyen arra az érthetetlen megaláztatásra és szenvedésre, ami felháborítóan igazságtalanul osztályrésze lett. Jób felnő Isten vitapartnerévé.

Jób történetéről az évszázadok folyamán sok száz kötetnyi tanulmányt, fejtegetést, magyarázatot írtak össze. Mert Jób egy spirituális botrány hőse. Ennek ellenére valószínűleg azért kanonizálták ezt az iratot, mert a Szentírásban először Jób könyvében olvasható, hogy a Sátán létezik. Itt íratik le először a név: Sátán. S azt is megtudhatjuk, hogy a Sátán tagja az Úr udvartartásának. Isten egyik fia.

„És eljövének az Isten fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt És a Sátán is eljőve közöttük.”

A történet: keserűségében Isten és a Sátán fogadnak, hogy vajon sikerül-e Jóbot eltántorítani az Úrtól. Az Úr a Sátán kezébe adja Jób családját és minden vagyonát, majd magát Jóbot is, az élete kivételével. Jób hosszú ideig hűséges marad, annak ellenére, hogy családja elpusztul, vagyona elvész, és ellenségei diadalt aratnak felette. Amikor ő maga undorító fekélybetegségében kapargatja magát egy szemétdombon, megátkozza Istent, és még a napot is, amelyen megszületett.

Akkor eljön három barátja, s beszédeket mondanak Isten védelmére és igazolására. Jóbot alázaatra és bűnbánatra intik. Elmondják, hogy Isten mindig jóságos, igazságos, és csak a bűnt bünteti, a bűnösnek okoz szenvedést. Fel kell tételeznünk szeretetét az ember iránt akkor is, ha nem értjük cselekedeteit, és cselekedeteinek mozgatórugóit. Ám Jób hajthatatlan, ami ártatlanságát illeti, őt igazságtalanul sújtja az Úr.

Akkor beleavatkozik vitájukba az Isten. A Teremtés hatalmas művével igazolja mindenhatóságát. Jób földig hajol az Úr előtt, belátja saját jelentéktelensége és azt, hogy nem szállhat vitába e lenyűgöző kozmikus Erővel. A Úr százszorosan visszaadja Jóbnak, amit elvett tőle.

Isten mindentudó. Emberi dolgokban a Sátán is az. Akkor mi ez a fogadás, aminek mindketten tudják a végét, és csak a tisztességes emberre zúdítanak vele mérhetetlen szenvedést?

C. G. Jung *Válasz Jób könyvére* című munkájában döbbenetes pszichológiai értelmezéshez jut el.

Az Úristen és Jób polémiájában Jób bizonyul intelligensebbnek, és csakis ő áll erkölcsi alapokon. Isten minden érve abban merül ki, hogy ő irdatlan hatalmú teremtő erő, hegyeket formált és határt szabott a tengernek, hatalmas állatokat – ceteket, vízilovat, krokodilt – hozott létre. Jób megretten ettől az erőfitogtatástól, érzi annak pusztító hatalmát is, felismeri, hogy halálos veszélyben van. Ezért meghódol előtte. Isten viszont az őt dicsőítő barátok ellen fordul:

„Haragom felgerjedd ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób.” És: *„Áldozatok magatokért égőáldozatot, Jób pedig az én szolgám, imádkozzék érettetek, mert csak az ő személyére tekintek, hogy rettenetesen ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób.”*

Kétszer hangzik el a „nem szóltatok igazán”. Hiszen csak annyit mondtak, hogy Isten igazságos, jóságos, ámbár tetteinek oka sokszor kifürkészhetetlen, vagy emberi ésszel

felfoghatatlan. Isten tehát – emberi mérték szerint – nem ilyen, emberi ésszel nem megítélhető, és ami a legfontosabb, kívül van az erkölcsi világrenden. Igaz, erre más bibliai szövegekben is figyelmeztet. „Adok, akinek adok, elveszek, akitől elveszek.”

Tud erről az Iszlám is.

'Harun al Rasidhoz, az igazságosságáról híres kalifához egyszer beállított három igazhívő.

– Mi kókuszdiót termesztünk. Idén nagyszerű volt a termés. Féltünk, hogy összeveszünk az osztozkodásnál. Kérünk, osszad el te közöttünk, de olyan igazságosan, mintha az Isten osztaná.

A kalifa egyiküknek kettőt ad, a másiknak semmit, a harmadik kapja az összes többit. Felháborodottan tiltakoznak.

– Hiszen kértünk, hogy az Isten igazságossága szerint osszad szét!

– Úgy osztottam.

– De mi úgy gondoltuk, hogy egyformán!

– Egyformán? Úgy is lehet. De az nem az Isten igazsága. Az a szolgák igazsága!”

Jung szerint Jób és az Isten vitájából kiderül, hogy az Isten kívül maradt az erkölcsi világrenden – „ő a világ tere, de a világ nem az ő tere” – s az ember az évezredek során túlfajlódte őt. Meg kell testesülnie, emberré kell válnia, hogy behozza erkölcsi elmaradását, és a puszta teremő erő helyett valóban kozmikus intelligenciává váljon. Ezért Krisztus története, a gólgotai misztérium Jób könyvével kezdődik.

Jób könyve mindenesetre tanúságot tesz arról, hogy Istent nem szabad antropomorfizálni, mert sem Isten, sem a Sátán nem ítéhető meg emberi mértékek szerint. Az alapvető teológiai kérdés, amit Jób könyve feszeget, a „megfizetés”. A bibliai szövegekből kitűnik, hogy tarthatatlan az ősi naiv álláspont, miszerint a jó és a rossz még itt a Földön megkapja jutalmát vagy büntetését. Bonyolult kérdések: felel-e az egyén

a közösség bűnéért? És fordítva, a kollektívum az egyén határátlépéséért? Felelősek-e egyének egymásért?

Mindezen kívül a Sátán szórványosan meg-megjelenik a Bibliában, főként a próféták könyveiben. Van, ahol vádolja az embert, másutt ő mint az angyali kar tagja vállalkozik az ember félrevezetésére. Az Újszövetségben eredménytelenül kísérti Jézust. Krisztust azzal vádolják, hogy Belzebub segítségével úzi el a kisebb ördögöket. Felbukkan János Jelenéseiben, amiről nem lehet pontosan tudni, hogy egy világméretű apokalipszist mond-e el, vagy egy emberi lélek halál utáni vízióiról számol-e be a köztes létben. Mindezzel együtt a Sátán nem főszereplője a kinyilatkoztatásnak.

3. Irodalmi Sátán-portrék

*„Én rajtam jutsz a kínnal telt hazába,
Én rajtam át oda, hol nincs vigasság,
Rajtam a kárhozott nép városába.
Nagy Alkotóm vezette az igazság,
Isten hatalma emelt égi kénnyel,
Az ő Szeretet és a fő Okosság.
Én nem vagyok egykorú semmi lénnel,
Csupán örökkel.
S én örökkön állok.
Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel.”*

Danténál az alvilág sok ezer ördögének nincsen arca, nincsen jelleme, még a Főördögnek sem. Tevékenységükben van valami nagyipari közöny, személytelenség. Ez az attitűd tér vissza a XX. század sátánkommandóinak magatartásában, a gulágörök, a Waffen SS, a GPU - NKVD, az AVH és hasonló intézmények kínzó tevékenységében. Az áldozatok pontosan

érezhették, hogy nem személyes indulattól fűtött bakóval állnak szemben - mint ahogy az inkvizíció esetében sem -, hanem egy hideg hóhérrel, akinek mindegy, hogy virágoskertet rajzol-e, süteményt készít, vagy emberi szemeket nyom ki, körmöket tép le.

feliemé a kapunak van és az Alvilág teremtőjének. Ám, a Poklot nem a Sátán teremtette, hanem az Isten. Hányadik napon is? Avagy a teremtésnek erről az epizódjáról megfedkezett a Genézis? Az isteni hatalom önkénye, valami emberi szeretet és okosság hozta létre, ami a halandó ember megélésében éppúgy lehet gyűlölet és ostoba bosszúvágy is. A pokol megfosztottság Isten látásától, ezt jelenti a „külső sötétségre vettetés”. Ez az eltaszítás tulajdonképpen beleegyezés: Ha életedben nem akartál látni engem, nem akartál tudomást venni rólam, hát ne láss engem halálod után sem.

„– *Ki vagy tehát?*
– *Az Erő része mely örökké rosszra tör,*
– *S mindig jót mivel.*”

Mefisztó mutatkozik így be Faustnak. *Goethe* nyilvánvalóan sokat tudott ezekről a dolgokról.

Ez a Lucifer seregéhez tartozó Mefisztó, amikor Faust végül is elbukik, szinte gyászbeszédet tart felette. (Az egyezés az volt, hogy ha a megfiatalodott Faust, végigjárva a Kis és Nagy Világot olyan csábításnak esik áldozatául, hogy meg akarja állítani az időt, akkor Faust lelke az övé.)

„*Ha egyszer így szólnék a perchez:*
Oly szép vagy, ó, maradj velem,
Te engem akkor láncra verhetsz,
S nem kell nekem több kegyelem.
Halálharangom megkondulhat,

*Szolgám ne légy többé te már,
A mutató akkor lehullhat
Az óra áll. Időm lejár.”*

S amikor Faust életében – öregen és betegen! – mégis elkövetkezik ez a pillanat, a győztes Mefisztó szinte sajnálkozva mondja áldozatának immár öntudatlan teste felett.

*„Öröm s mámor közt szilárd maradt
A mindenséget meghódítani vágyva,
S jött egy sivár, rossz, üres pillanat,
S szegény ittógni éppen azt kívánta.”*

Ez a sátán szerette volna Faustot?

Madách Luciferje Isten titkos, majd nyílt ellenpontja, aki az anyagi világ, az ember teremtésének hatására leplezi le magát: Ő a „tagadás ősi szelleme”. A mindentudó Isten – nyilvánvalóan csak a drámai hatás kedvéért – meglepődik egyik főangyalának lázadásán, és megátkozza őt. Ám az olvasó megdöbbenésére azt is elismeri, hogy tette társa a teremtésben:

*„Te anyagot szültél, én tért nyerek,
az élet mellett ott van a halál,
a boldogságnál a lehangolás,
fény és árnyék, kétség és remény.
Ott állok látod, hol Te mindenütt,
S ki így ismerlek még hódoljak-e?”*

S amikor Lucifer részt követel magának az anyagi világból – „Együtt teremténk, osztályrészemet követelem!” – elismeri ennek jogosságát:

„Tekints a Földre.

*Az Éden fáí közt e két sudár fát a kellő közében
Megátkozom, aztán tiéd legyen.”*

A Jó és a Rossz Tudásának és az Örök Életnek a fája tehát a Sátáné. Gyümölcse ezért tiltott az embernek. A megkísértés során a Sátán a magáéból ad. íme Luciferus, a fényhozó ajándéka.

Lucifer Isten teremtett világának megdöntésére esküszik.

*„Fukar kezekkel mérsz, de hisz nagyúr vagy
S egy talpalatnyi föld elég nekem,
Hol a tagadás lábát megveti,
Világodat meg fogja dönteni!”*

Mikor győz Lucifer lázadása? Nyilvánvalóan akkor, ha az egyedül létező két embert az öngyilkosságba kergeti. Nyíltan ez a célja, amikor látomásban megmutatja nekik az emberiség jövőjét, sorsának – amit történelemnek neveznek – iszonyú végét. És mégis, a nagy Sátán varázslata már a kezdet kezdetén megbicsaklik.

*„Legyen.
Bűbáját bocsátok reátok,
és a jövőnek végéig beláttok,
termékeny álm képei alatt.
De hogyha látjátok, mi dőre a cél,
Mi súlyos a harc, melybe utatok ér,
Hogy a csatától meg ne fussatok,
Egére egy kicsiny sugárt adok,
Mely biztatand, hogy csalfa tünemény
Egész látás
S e sugár a remény.”*

Miért ad Lucifer reményt az embernek? Miért dönti romba már az induláskor saját rettentő művét?

Dosztojevszkij ördöge egy undorító kispolgár, aki a földre húzza, a hétköznapi élet mocsarába süllyeszti az embert. A szabadulást, a felszárnyalást csak úgy érheti el, ha kilép az erkölcsi világrendből. Innét fakadnak a Karamazovok gyötrelmei és Raszkolnyikov bűne és bűnhődése

A nagy kérdés Iván és Zoszima sztarec beszéletekora hangzik el. Nincs Isten! –mondja Iván. S ha nincs Isten, akkor mindent lehet! Ám Zoszima nem lelkesedik az így elnyert szabadság lehetőségein, hanem eliszonyodik egy korlátokat nem ismerő világon.

Később, Iván és testvére, a szerzetes Aljosa találkozásakor ez a gondolat kiteljesedik. Iván engedményt tesz. Mondjuk, hogy van Isten, de lásd, mit tesznek a teremtményei. És Aljosa elé tárja mindazt a szörnyűséget, amit nap, mint nap elkövet az ember, napi gonoszságaitól kisgyerekek legyilkolásáig. Mit kell csinálni az ilyen emberekkel? – teszi fel a kérdést. S a szelíd Aljosa halkán azt feleli: Meg kell ölni őket. Iván pedig kijelenti, hogy ha Isten engedelmével mindez megtörténhet a világban, akkor ő visszaadja a belépőjegyét a mennyek országába.

A két egymástól elszakadt testvér beszélgetésének a mindent feloldó szintézise egy legenda nyomán formálódik ki.

Az inkvizíció idején történt, hogy Jézus újra megjelent a Földön. Azt tette, amit másfélezer évvel azelőtt, vigasztalt, tanított, beszélt a mennyek országáról, a szellem szabadságáról és a megváltásról. És az emberek újra köré gyűltek, hallgatták és erőt merítettek a szavaiból, és a lábához borultak, éppen úgy, mint annak idején. S éppen úgy, mint annak idején, egy napon érte jöttek a poroszlók, letartóztatták, az inkvizíció bírósága elé állították, és mint eretneket halálra ítélték.

A kivégzését megelőző éjszakán börtönében meglátogatta őt a Nagy Inkvizítor. S íme, kiderült, hogy egyetlenként, ő felismerte benne a visszatért Krisztust. S szólt: Miért rombolod össze mindazt, amit másfélezer év alatt fölépítettünk? Miért semmisíted meg Egyházad művét? Te megváltást ígérsz, de az embereknek kenyér kell. Te szabadságot ígérsz, de az embereknek erős és kemény hatalom kell, aminek árnyékában biztonságban érezhetik magukat. Miért műveled mindezt?

Ám Jézus nem felel, hanem mosolyogva nézi a Nagy Inkvizítort, aki feláll, és kinyitja a börtön ajtaját. Jézus odahajol hozzá, megcsókolja és eltűnik.

Ezt a legendát meséli el Iván öccsének, és halálos izgalomban várja, hogy mit szól hozzá az ifjú szerzetes. Aljosa hallgat, mosolyogva nézi Ivánt, azután odahajol hozzá, szájon csókolja és elmegy.

Thomas Mann filozófus ördöge a művész kísértője. Arról van szó, hogy az ultratechnizált és a szkepszisig, az agnosztikus szolipszizmusig racionalizált kultúrában elakad az alkotás lehetősége. A kreatív válság a művész hétköznapi életézésévé válik. Útkeresése a primitívek irányában, zsákutcának bizonyul. A szürrealizmus és az absztrakció lehetőségei gyorsan kiapadnak és sablonná válnak.

És mindezzel mihez kezd a művész? Horizontját egyre inkább elborítja a kétségbeesés, a hiábavaló élet fenyegető lehetősége. Ebben a lelkiállapotában apellál az alvilági hatalmakra, s akár a pokol tüzével olvasztja szét a hideg valóság jégtakaróját, hogy szabad vízhez, levegőhöz és legfőképp áttöréshez jusson a pályatársak alkotói keserűségén.

Ez a sátán a bizalom megteremtése érdekében a középkori német egyetemek ódon és megdohosodott levegőjét áraszítja. Ám folytonosan levedlik róla ez a szerep. És előbukkan alóla a strici, a förtelmes hímdög, a modern idők „mindent lehet, csak legyen erőd hozzá” vállvonogatóan cinikus politikusa. Időt ad

el neki, „huszonnégy végtelen évet”. Ha betartja a „szíved pedig hideg legyen”, vagyis nem szerethetsz senkit előírását, az alkotás soha nem sejtett extázisához, és el nem képzelt lehetőségeihez juttatja.

Ennek az ördögnek az elmondása alapján, eddig nem sejtett módon tárul fel a pokol. Thomas Mannt már a Tonio Kröger óta izgatta az alkotás folyamata. Kissé vulgarizálva álláspontját, lehetetlennek tartotta az élmény nélküli, kizárólag önmagából táplálkozó, egyedül a művész fantáziájára támaszkodó alkotást. Az élmény forrósága viszont minden alkotói kompozíciót, sűrítést lehetlenné tesz. A kreatív folyamat tehát így épül fel: Először az átélés forró extázisa, mint a későbbi mű nyersanyaga, majd az élménytől való eltávolodás, az anyag kihűlése és formálhatóvá válása követi egymást.

Ennek alapján az ördög Leverkühn zeneszerző számára „ismerősnek” nevezte a poklot. A pokolban csak a kibírhatalanul hideg és az elviselhetetlenül forró között lehet választani. Az egyikből mindig édennek tűnik a másik. A művész már az alkotás folyamatából ismeri ezt a két végpontot. A pokol nem más, mint ördögi felfokozása ennek a helyzetnek, nevezetesen az örök reménykedő és kétségbeeső rohangászásának jég és tűz között.

Bulgakov Wolandjét, a Sötétség Fejedelme, a regény legrokonszenvesebb és legintelligensebb alakja. Keserű és depressziós ördög, de imponáló nagyúri méltósággal az. Ez az ördög egyszerre van jelen a kétezzer évvel ezelőtti golgotai misztériumokban és Szovjet–Oroszországban. Jézus idején a júdeai római titkosszolgálat parancsnoka, Pilátus szövetségese, Jézusért kitervelt bosszújának végrehajtója, Keriothi Júdás meggyilkolásának szervezője. Bulgakov regényébe ugyanis egy új, teljesen eredeti evangélium van „beleaprítva”, ami annak idején még VI. Pál pápa tetszését is kivívta.

Oroszországban már csak szemlélődik. Elnézi a bürokráciától, ateizmustól, lakáshiánytól meggyötört moszkvaiakat, ahogy az „új világban” is felszínre tör belőlük minden régi és örök emberi sajátosság. S az ördög közönye egyszer csak múlandó és buta epizóddá zsugorítja a szocializmus „nagy társadalmi kísérletét”.

4. A négy főördög

Lucifer, Ahriman, Asura, Sorath – íme a négy sátánvezér. Luciferről bőven szóltunk az eddigiekben, ezért most csak összefoglaljuk a legfontosabb jellemzőit:

– Isten fia tagja annak az emberközpontú világnak, amit Naprendszernek vagy Krisztus-kozmosznak is neveznek.

– Áldozatos sátán, aki az intellektust ajándékozza az emberiségnek, lemondva saját szellemi fényének egy részéről.

– Ő a „forró sátán”, az érzelmek, az indulatok, a szenvedélyek kísértője. Saját ajándékában, az intellektusban nem fejt ki sátáni hatást.

– Az erkölcsi világrend szempontjából tulajdonképpen az ember „edzőpartnere”. Annak örül, ha kísértésével kudarcot vall.

– Csak a földi életben képviseli a Gonoszt.

A halál után az ember segítőjeként találkozhat vele.

Ahriman neve az óperzsa vallási kultusból származik, ő Ormuzd (Ahura Mazda), a világosság istenének sötét ellenpontja.

– A kereszténység szempontjából a Krisztus-kozmoszba betörő idegen lény.

– Ő a „hideg ördög”, aki az intellektusban kísért, a földhözragadt racionalizmus reprezentánsa.

– Ugyanakkor ő az Antikrisztus, aki a jóslatok szerint a XXI. században megtestesül, emberi alakban is megjelenik a Földön. Krisztust imitáló tevékenysége lesz az emberiség egyik legnagyobb kísértése.

– Ahriman hatalma óriási, de teremteni nem tud.

Ezért egyéni vagy kollektív csábítással, kísértéssel, csodatevéssel, stb. lelkeket akar szerezni magának. Ez tevékenységének igazi mozgatója.

Asura sátán és követői csak a XX. században jönnek közel a Földhöz és az emberhez.

– Ők az akarat kísértők Tehát csak a teljesen érett szuverén Én–nel rendelkező ember lehet a partnerük. Az infantilis, hisztériás, a toporzékoló vak akarat nem érdekli az Asurákat.

– Az Asurák terrénuma a tudatos elszántság, a célja felé kérlelhetetlenül törekvő szívósság, a semmiféle érzelem, a belátás, humánus erkölcsi meggondolás, fenyegetés által el nem tántorítható aktivitás, egyszóval a megszállottság.

– Az Asurák impulzálják a nagy kollektív politikai megmozdulásokat, a rasszista „népharag” tömeges megnyilvánulásait, mindent, ami tömeges fanatizmus, megszállott gyűlölet és pusztítani akarás.

Sorafh erejét még csak most kezdjük érezni.

– Őt a földből kiemelkedő, tízszarvú szörnyként szokták ábrázolni. Távol–Keleten Szu Vu Kung, a Tökéletes Állat a neve, akinek legendáját Szabó Lőrinc is feldolgozta.

– Sorath a mások kínjában, szenvedésében, öncélú testi és lelki gyötrésében leli örömét. Igazi szadisztikus, részvétlen, minden együttérzésre képtelen szellemi lény.

– A jóslatok szerint a Káli Júga (sötét kor) végén eluralkodik a Földön, vezére lesz az apokaliptikus pusztulásnak.

Szabó Lőrinc verse, a *Szu Vu Kung lázadása* azt mondja el, hogy amikor a Tökéletes Állatnak teljes lett az uralma a Földön, a mennyei trónt is magának követelte. Az istenek Buddhát bízták meg, hogy tárgyaljon vele. Buddha megígéri neki a trónt, ha egyetlen ugrással kijut a tenyeréből a világ végére, ahol öt oszlop tartja a semmiben a menny boltozatát.

*„mutasd meg, hogy ki bírsz-e törni innen,
túljutsz-e rajtam, – itt a tenyerem:
ha bukfenced kivisz belőle, nyertél,
ha nem, te fogsz engedni énnekem.”*

Szu Vu Kung egy ugrással átszáguld a csillagmillárdokon, és a világ végén terem.

*„és csakugyan felírta a középső oszlopra:
„Itt járt Szun Vu Kung király”
s mert a szükség rájött,
egy másik oszlop tövébe még egyebet is csinált”*

S amikor a világ végéről visszaérve, diadalittasan a mennyei trónt követelte, Buddha felemelte a kezét.

*„Azt hiszed, ki tudtál szökni kezemből?
Nézz ide, nézd középső ujjamat:
»Itt járt Szun Vu kung...
– Itt van; ezt te írtad,
s nézd piszkod, itt a hüvelykem alatt!”*

Igen, Sorathnak nem sikerült túljutnia Buddhán. Talán még senkinek sem sikerült. Mindenesetre Buddha 1000 évre egy hegyet tesz fölébe. Ám most elkezdődött a harmadik évezred. Sorath fogságának ezer éve letelt.

Újmódi kísértések a változó világban

1. A sátánkommandók alkonya

Hosszú történelmi időn keresztül az emberiséget megrázó nagy ördögi tetteket zárt egységekbe szervezett csoportok követték el. Halállégiók, a libériai Párducemberek, az indiai Thugok, (Fojtogatok), az Inkvizíció, a Fekete Százak, a GPU, az NKVD, a Gestapo, a Nyilaskeresztesek, az AVH, a Securitate és társaik, különböző hangzatos néven ma is működő terrorszervezetek, sátános szekták stb. Ugyanilyen kollektív erőként jelenhet meg egy agresszív párt, egy militáns egyház is.

A kollektív kegyetlenség felülmúlta az egyénit. Ennek megvannak a pontosan meghatározható csoportdinamikai okai: a lebomló személyiséghatárok, az Én felváltódása a Mivel, indukált indulati feszültségek, csökkent intellektuális kontrollfunkciók stb. Egyszóval mindaz, amit a köznyelv csordaszellemnek, a csorda által nyújtott biztonságnak nevez.

A sátáni erőknek szociális tömbökben való megjelenése pánikot és ugyancsak indukált félelmet tud ugyan kelteni, de egyben egyszerűbbé is teszi a sátáni felismerését és az ellene való küzdelmet. A választóvonal éles: Mondd meg, hogy hová tartozol, és megmondom, ki vagy. Első pillanatban tudni lehet, hogy ki tisztességes ember, ki pedig nem.

Ma egyre inkább egyénivé válnak a kísértő erők, és szétszóródnak a közélet mindennapjaiba. A sötétség szellemei teleszórják az emberek világát én nélküli álemberekkel, spirituális robotokkal. Majdnem olyanok, mint egy igazi ember, de az önmaga és a világ viszonyát szabályozó

individuális Én helyett, valamilyen csoportén, egy „Mi” identitás által közvetített cselekvési kényszer mozgatja őket.

Külsőleg is felismerhetők, már csak azért is, mert én nélküli állapotukból következően, imádják a hovatarozásukat feltüntető cégjelzéseket, az egyenruhát, a jelvényt, a karszalagot, az uniformizált hajviseletet, a tetoválást. Alkatilag böhöm nagy, kidolgozott test, szinte túl súlyosnak tűnik rajtuk az anyag, lomha mozgás, merev, üres tekintet, ami „túlnéz” az emberen, valamit örökké rágó, daráló száj, párnás, mancsszerű kéz.

Nincs önálló létük, életcéljuk, mindig valamilyen erőszakos hatalom, vagy mindig a közösség érdekeire és erejére hivatkozó mozgalom szolgálatában állnak.

A Sátán tehát mellettünk ül a trolibuszon, lehet, hogy ő az életünket megkeserítő köztisztviselő, a fölényeskedő orvos, a gányoló szerelő, a cinikus politikus, és az Égtől eltávolító pap, a mulató kidobó embere, és a szigorú erkölcsöt prédikáló szektaguru, a gyerekeket megalázó tanár, vagy valamelyik csábító szexbomba, és mindenkit büntudatosá tevő nagymama, buzigyűlölő, vagy más előítéleteket hirdető ifjú. A lényeg a személyes megkísértés, a bennük megbújó sötétség – düh, gyűlölködés, részvétlenség, félelem, parazita önzés, pusztító agresszivitás – előhívása. Vagyis e sátánfiak nem önmagukban veszélyesek, hanem megszólítják, provokálják, cselekvésre biztatják személyes ördögüket. Mit is mond a régi középkori szerzetes ima?

*„Ne gondoljátok szerelmes feleim,
Hogy a Sátán kívülről közelít felénk,
S mi azt mondhatjuk neki: Apage! Távozz!
Mert a sátán mibennünk lakozik.
S mi nem tehetünk ellene mást,
Minthogy jó szorosán megöleljük.”*

Hogyan lehet úgy megölelni a Sátánt, hogy ne tudjon bennünk mocorogni? Gyűlölettel semmi esetre sem, mert a gyűlölet maga is sátáni. Talán szigorú, de mégis elnéző szeretettel, mint Isten rakoncátlan gyerekét, akinek azért helye van a családi asztalnál.

Az individuális kísértésnek két fajtája egyre gyakrabban érint meg minket. Az egyik: találkozás az „energiavámpírokkal”. Olyan emberekkel, akik észrevétlenül leszívják mások energiáját. Az ember beszélget velük, együtt dolgoznak, vagy csak egymás társaságában vannak, s egyszerre csak valami halálos fáradtság keríti hatalmába az embert, szinte alig tudja vonszolni magát.

A másik típus állandóan valami feladatot ad, el nem intézett ügyekre emlékeztet, kínzó lelkipurdalást idéz elő. Akkor elégedett, ha valaki állandóan rohan, ügyeinek restanciája miatt szenved. Látszólag ő az eleven lelkiismeret. De az így meghajszolt ember sohasem azt csinálja, ami az igazi dolga lenne, hanem örökké pótcselekvésekkel tölti ki az idejét. Pilinszky Jánosnak van egy tanulmánya a restségnek erről a sajátos formájáról, a mindig nyüzsgő emberről, aki úgy kerüli ki életének valódi feladatait, hogy mindig mással van elfoglalva.

2. Intrapszichikus harc a saját sötétségünkkel

A modern ember önfejlődésével intézményesen állt szemben a fasizmus, a bolsevizmus, a jezsuitizmus és a globalizáció. A fasizmus, mint a mániás megszállottságig fokozott rasszizmus, a Grál-legendából ellopott „vér és rög” mítoszt fordította az ellenkezőjére. Már nem az elakadt reinkarnációs folyamat újraindításáról, az anyag rabságába esett lelkek felszabadításáról volt szó, amikor Krisztus vére elvegyült a

földdel, hanem egy rasszista ideológiáról, a germán „übermenschről” és a többi rabszolgaságra szánt népről. A bolsevizmus és a jezsuitizmus – vallástalan és vallásos burokokban – visszaforgatná a történelem és az emberi fejlődés kerekét a XIV. századig, amikor a lelkek fölötti hatalom gyakorlása, a gyámkodás és az irányítás volt napirenden. A mai globalizáció pedig a siettetés ördögének szolgálatában áll. Az ennek olyan fejlettségi szintjét tételezi fel, amelyik már a szabad, szuverén, önkéntes társulásokot tartja a társadalmi élet megoldásainak. Erre azonban még csak az elkövetkező jövőben érik meg az ember. Ezt az egykor szükségszerűen bekövetkező eseményt – Sz. O. Prokofjev szellemes meghatározása szerint – idő előtt egy „materialista karikatúrával” helyettesítik.

A sátániként értékelt szervezetek, csoportosulások, mozgalmak elleni küzdelem viszonylag egyszerű volt. A világosság és a sötétség közötti törésvonalak világosak és határozottak. A személyes kapcsolatokban jelentkező kísértések mindezt elrejtik. Érzelmi viszonyulások, rokonszenvek és ellenszenvek, erotikus vonzódások, érdekmotivációk, az egyes személyiségek belső ellentmondásai, imponáló karaktervonásai vagy averziót keltő viselkedése takarja, és nehezen kibogozhatóvá teszi a lényegét: végső soron hová tartozol, milyen urat szolgálsz?

Éppen ezért a „fehér” ezoterikus iskolák képviselői nem győzik hangsúlyozni, hogy be kell fejezni a „marannus” életet, a bűvópatakszerűen rejtőzködő szellemi hitvallást, minden mimikrizést, kétértelmű magatartást. Eljött az ideje annak, hogy mindenkinek nyíltan kell vállalnia meggyőződését, hitét, azt, hogy kikhez tartozik, milyen eszmét szolgál.

A Sátán elleni küzdelem pedig bevetül saját személyiségünkbe. Nincs szükség nagy társadalmi mozgalmakra, demonstrációkra. A világosság és a sötétség harca egyszemélyessé vált. A bennünk lévő sötéttséggel, gyűlöletekkel, és agresszív indulatokkal, bosszúvágygal,

nyerészkedési hajlammal, a hatalom áhításával, érzelemléki szexussal, durvasággal, más emberek megalázásával kell felvinnünk a harcot. S minden kis győzelem, ha úrrá tudunk lenni negatív motívumaink bármelyikén, a Sátán veresége az emberek világában, ahová Michael arkangyal által letaszított.

Sz. O. Prokofjev írja:

„Tehát a fő különbség a Gonosz jelenlegi formái és a XX. sz. tragikus történelméből már ismertek között a következő: Míg korábban mind a bolsevistáknak, mind a nemzeti szocialistáknak egy óriási államgépezet hatalmára, jól szervezett propagandára, a legapróbb részletekig kidolgozott ideológiára, olykor egy egész ál-vallásra volt szükségük ahhoz, hogy az embert a gonoszra csábítsák, kiirtsák lelkiismeretét és erkölcsi érzékét, addig ma a legradikálisabb gonosz közvetlenül, minden külső eszköz nélkül be tud hatolni az emberbe, le tudja igazni, olyan vak eszközzé tudja tenni, akinek nincs lelkiismerete, se erkölcsi érzéke, se meggyőződése.

Ebből következően az emberek nem téves meggyőződésből, vagy ideológiából, se önzésből, kéj sóvárságból, vagy egyéni vágyak kielégítésére követik el rémtetteiket, hanem a gonoszságot egyszerűen a Gonosz kedvéért teszik, értelmetlenül, ésszerű vagy érzelmi okok nélkül, megmagyarázhatatlanul. Az ilyen gonosz tettek normális értelemben felfoghatatlanok, bonyolult pszichológiai elméletekkel se megfejthetők, és a jelenlegi civilizáció eszközeivel nem is lehet kiiktatni ezeket, mert forrásai nem ebben, hanem az ember alatti világban erednek. Ez látható a leghatalmasabb, technikailag legjobban felszerelt ország tehetetlenségének példáján a terrorizmussal szemben, azaz egy, démonok által megszállt személlyel szemben.

A nemzeti szocializmus a háború következtében bukott el, a bolsevizmus a teljes gazdasági csőd következtében, ezzel

szemben a terrorizmust – ahogy azt a ma ellene folytatott küzdelem mutatja –nem lehet az eddig ismert eszközökkel legyőzni, hanem kizárólag szellemi eszközökkel. ’

3. Az Én integritásának a védelme

Örökké visszatérő figyelmeztetés: A Sátán nem tud teremteni! A „finom kreatúrát” tehát el kell csábítania, el kell rabolnia, tévútra kell vezetnie ahhoz, hogy hatalma legyen felette. Ismételten idézem a híres koant, a mester reggeli beszélgetését önmagával.

„– *Mester, ébren vagy?*

– *Ébren vagyok.*

– *Jól figyelsz?*

– *Igyekszem jól figyelni.*

– *Vigyázz, hogy tévútra ne csaljanak.*

– *Vigyázzni fogok.”*

Ez a figyelő éberség a sátáni erők legnagyobb ellensége. Az emberi lélek tudatossága képes egyedül áttörni a kísértések gomolygó sötéttségét, a Gonosznak mindenfelől felvillanó zavaros fényeit, nemcsak az életben, hanem a halálban, pontosabban a „köztes létben” is. A „Bar Do”-ban vándorló lélek körül különféle színű éles fények ragyognak fel, olyan élesek és tiszták, hogy szinte elviselhetetlenül fáj beléjük nézni, feléjük menni, menekülésre készítetnek. S mellettük megnyugtatóan zavaros, simogatóan hívogató fények is megjelennek: „tarts felém, nálam megpihenhetsz a fájdalomtól”. Ezek a kísértők fényei. A színek jelentésére most nem térek ki. Részletesen leírtam őket *Az önmagába térő ösvény* című könyvem 226–227. oldalán. (Szépirodalmi Kiadó,

első kiadás.) Mindenesetre a megnyugtató zavaros fények rossz születések felé csábítanak.

És ugyanígy van a földi életben is. A szellem, a „Szigorúság Birodalmának” a közelsége mindig fájdalmas, az igazság sokszor elviselhetetlenül gyötrelmes. A sátáni pihenést ígér, erőfeszítés nélküli megismerést, de mindig hordoz magában valami zavarosságot, bizonytalanságot, valamit, amivel a tudatos értelem szintjére fejlődött lélek nem tud mit kezdeni.

S ezzel elértünk a Világosság és a Sötétség küzdelmének valódi tétjéhez, az úgynevezett „tudati lélek” szintjére jutott Énhez. Ezt az Ént kell tönkretennie a sátáni erőknél ahhoz, hogy egy emberi lélek birtokába jussanak.

A rombolás az Ént (C. G. Jung fogalmával a Selfet) körülvevő perszonális burkok elpusztításával kezdődik. A Persona hordozza mindazt, ami a nevelés, szoktatás, tanulás, modellkövetés során a Self köré épült. Minden külvilági hatás a Persona szűrőjén keresztül jut el az Énhez, és az Én is csak a Personán keresztül tud megnyilvánulni.

Tág értelemben egy emberi Ént körülvevő legelső burk a teste.

*„– Testem, szegény,
te vagy a teremtő edény
aki egykor kimerítettél
a semmiből és segítettél,
hogy legyek a sok én közt én is Én.”
(Szabó Lőrinc: Testem)*

Az emberi test sajátosan sátáni tönkretevéje az alkohol, a drog, minden idegméreg, ami közvetlenül hat a lelkiállapokra, s elsősorban a tudatot homályosítja el. Kosztolányi Marcus Aureliusának ítélezését –

„– Ez van.
Ez nincsen.
Ez itt az igazság.
Ez itt a hazugság.”

– illúziókkal, kemikáliák által előidézett látomásokkal, művileg létrehozott tudatzavarral, elmebajhoz hasonló lelkiállapottal helyettesíti. Ezeknek a tudati machinációknak nagy lehet a vonzereje, az izgalma, a titokzatossága, a romantikája, s nem utolsósorban az olcsó megszerezhetősége. Ez az elárulása József Attila programjának, a túllépés „e mai kocsmán”, de az értelem megkerülésével, ez a Sátán igazi győzelme.

A szervezet életerőit, azt, amit az indiaiak pránának, a misztikusok étertestnek neveznek, a kritikátlan szexuális szabadosság, a nemiség túlhajtása, a polgárjogot kapott perverziók támadják.

A vágyak és érzelmek asztrális világát pedig az erőszak kultusza deformálja. A mások kínja, szenvedése, mint örömszerzés, az ember alatti világokból tör fel.

Mindennek a lényege az Én védőrétegeinek a szétzilálása, ami az Ént egy idő után közvetlenül támadóvá teszi.

További kérdésként felmerül, hogy a kísértő hatások miképpen befolyásolják az ember különböző tudatállapotait. Az éber, racionális tudat kikapcsolásáról, kontrollfunkciójának a meggyengítéséről már szóltunk. Az idegmérgek használatának további következménye az ember belökése egy határozott regresszióba, vagyis fejlődésében már túlhaladott tudatállapotok felelevenítése. Az emberiség mai fejlődési szakaszában hétféle tudatállapotot különböztetünk meg.

Atma = intuitív tudat, eljövendő, a megismerő és a megismert teljes azonosulása

Buddhi = inspiratív tudat, eljövendő, hangószerű, előcsírája a zene

Manasz = imaginatív tudat, eljövendő, képszerű, előcsírája a képzőművészet

Éber racionális = ma domináns tudatállapot, fogalma, az Énre vonatkoztatva

Álomtudat = ma elsősorban az érzelmi világra vonatkozik, képszerű

Mélyalvástudat = ma a vegetatív működések nagy részére vonatkozik

Haláltudat = ma a szervezet molekuláris és elemi részecskéinek mozgására vonatkozik.

A kísértés, mint regressziós hatás, azt eleveníti fel, ami fejlődésileg túlhaladott, tehát elsősorban az álomtudatot. A Manasz már képszerű, az álomtudat pedig még képszerű, ősi rítusok, szertartások, zene sodorják visszafelé a rideg és vulgáris racionalitástól, megcsömörlött embert az egykor élő szükséges, de ma már az Ént gyengítő tudatállapotokba, kollektív mámorokba.

A Manasz tudat kifejlődését már gyermekkortól torzítják a virtuális hatások, a mozi, a TV, a reklám, a képi világ komputerezáltsága. Mindez a „kész” és sablonos hatás a saját alkotó imagináció kialakulását gátolja.

A Buddhi fejlődése szempontjából a kábító zenei hangerő és a mechanikus ritmika problematikus.

Az Atma-állapot visszariad a másik ember szinte kizárólagosan erotikus tárgyként való kezelésétől, a pornográfiától, a nemiség, a nemi vágyak szublimáció nélküli kultuszától.

Ám mindez az aggodalom azt is eredményezi, hogy a modern ezoterika egyre jobban elszakad a társadalmi valóságtól, valamely elefántcsonttorony lakójává lesz, és ezzel egyre jobban elidegeníti magától az embereket, és ő maga is

egyre jobban elidegenedik a reális világtól. Híveinek többsége menekülő ember lesz, akik az élet küzdelmeiben vereséget szenvedtek, és a világtól való elfordulásukban találják meg biztonságukat. Ez újabb ág a sátáni diadalkoszorúban. A modern ezoterika útja tehát két szakadék között kanyarog: belezuhanhat a modern élet kísértéstömegébe, vagy életidegen, „holdvilágfaló” ideológiává torzul.

Mint ahogyan gyakran előfordul a másik sátáni csel is: ördög küzd ördög ellen, például a rasszizmus a bolsevizmus ellen, a fasizmus a globalizáció ellen. Lehet választani!

A Sátán genealógiája

1. Emberfeletti hierarchiák

Isten és ember között kilenc transzcendens hierarchia szférája terül el. Ezek a következők:

Az Isten birodalma

Első hármás rend (A teljes Kozmosz teremtő szellemei)

Szeráfok - A szeretet szellemei

Kerubok - A harmónia szellemei

Trónok - Az akarat szellemei

Második hármás rend (A természeti erők szellemei)

Kyriotes - A bölcsesség szellemei

Dynamis - A mozgás szellemei

Exusias - Formaszellemek

Harmadik hármás rend (Lélek szellemek)

Archék - Történelmi korszellemek

Arkangyalok - Népszellemek
Angyalok - Egyénhez rendelt kísérek

Emberek világa

Ma egyedül a lélek szellemei képesek közvetlenül beavatkozni az emberek életébe, külső és belső történéseibe. Egy angyal természetesen nem abban a primitív értelemben „órangyal”, hogy a részeg embert elrántja a közeledő motorbicikli elől. De rá van bízva egy emberi lélek, akit ezer éveken keresztül kísér, nemcsak földi életében de halála és újabb születése között is. Sugallatokat, megérzéseket küld neki, erőket a kísértések leküzdéséhez, ezzel próbálja befolyásolni döntéseit. Amikor egy idővel halála után már homályosul a tudata, és „belealszik” a szellemi világba, ő építi fel helyette a jövő életének karmáját.

Az arkangyal népszellem, ő képviseli például a magyarság, a franciaság, a zsidóság, a görögség stb. szellemi lényegét, karakterét és főként karmáját. A nép, a nemzet sorsának formálásában, a behatoló sátáni erőkkkel való megküzdésben az arkangyalnak elsődleges szerepe van. Igyekeznek minél több embert eljuttatni oda, hogy ismerje fel és vállalja a nép sorsát, karmikus feladatait.

Az arché egy meghatározott történelmi korszak szellemi impulzusainak forrása. Egy ilyen történelmi periódus kb. 350 esztendeig tart. A legutóbbi váltás – az ezoteria tanítása szerint – a XIX. század utolsó harmadában következett be, amikor Michael lett a korszak impulzátora. Rövid idő alatt feltűnővé vált a XX. század polarizáltsága, harcossága a nagyon fehér és a nagyon sötét között, életritmusának felgyorsulása. Visszafelé számolva, kb. az 1500–as évek eleje és az 1870 közötti periódus jelent szellemi értelemben egy történelmi korszakot,

előtte 1150 körüli kezdettel, az 1400-as évek végéig érezhető közös szellemi hatás. Vagyis az újkor és a reneszánsz sajátos atmoszférájáról van szó.

Természetesen az ember felé áramló hatások kérdése nem ilyen egyszerű és mechanikus. Miután ma kizárólag a lélek szellemei képesek közvetlenül „megszólítani” az embert, más, magasabb hierarchiák kénytelenek az ő közvetítésüket igénybe venni. Így működnek a magasabb szellemi hierarchiákhoz tartozó sátáni erők is. Lucifer önteltséget és gőgöt, Ahriman hazugságot és félelmet, Asur embergyűlöletet és kegyetlenséget sugároz a lélekszellemeken keresztül.

A második hármás rendet a természetszellemek alkotják. Minden természeti erő működésében ők tevékenykednek, ők állnak a nagy felfedezések, a természettudományok hatalmas arányú fejlődése, az atomenergia felhasználása, vagy akár az orvoslás eredményei mögött. A rajtuk keresztül megnyilvánuló sátáni tett a természeti katasztrófa, a földrengés, a vulkánkitörés, az árvíz, az aszály vagy a pusztítóan nedves időjárás, ők az emberiséget megtámadó új meg új betegségek életellenes szellemei. Működésük a jelenben egyre inkább apokaliptikus jelleget ölt. Tevékenységüknek mégis sincsen olyan értelemben morális jellege, mint a harmadik rend kísértéseinek.

Végül, az első hármás rend kozmikus szellemei teremtő erők, akiknek hatása túlmegy a mi kozmoszunkon, a Naprendszeren. Működési terük az egész Galaktika, sőt a galaktikák. Isten rajtuk keresztül teremt új meg új világokat, és semmisít meg régieket. Ahogy Szabó Lőrinc írja, kedvese halálakor:

*„Mozgás, kép, hang, fagyott-merevedett
minden a hírre, s megállt: valami
s „Legyen!” a „Ne legyen!”-t mondta ki.”*

Teológiai – pontosabban angelológiai –szempontból kétféle ismeret is rögzült. Az egyik álláspont szerint az égi hierarchiák a Teremtéskor megkapták végleges formájukat és lényegüket. Ez nem változik. A másik felfogás azt vallja, hogy a hierarchiák éppen úgy fejlődési utat járó lények, mint az emberek, csak fejlődésük korábban kezdődött, így mára magasabb szintre jutottak el.

A modern ember talán idegenkedik ettől a szinte „katonai” hierarchiától, amibe az emberfeletti lények szerveződnek. Spirituális tisztek, főtisztek, tábornokok? Jaj, csak igaza ne legyen Hermes Trismegistosnak az ő smaragd táblácskájával: „Ami lent van, ugyanaz, mint ami fent van. Boldog, aki ezt megérti!” Hát akkor minek élünk?

2. Mitől ördög az ördög?

A mennyei hierarchiák fejlődésének elmélete több Föld–inkarnációról tud. A Földnek ezeket a megtestesüléseit Föld–eonoknak nevezik. Az első eon idején az ember testileg még csak hőenergia volt, és ásványi (halott) tudattal rendelkezett... A következő eonban érte el a növényi fokot, majd a harmadikban az állatit. Ám individuális énnel rendelkező emberré csak a negyedik eon idején, tehát e jelenlegi Föld–inkarnációs korszakban vált.

Ugyanilyen fejlődési lépcsőfokokat jártak be a hierarchikus lények. Az angyalok – akik egy hierarchikus fokkal állnak az ember felett – a harmadik Föld-eon idején – amikor az ember még fejlődésének állati szintjén állt – már elérték az emberfokot, s a mai arkangyalok álltak angyalfokon, és a mai archék arkangyalok voltak. A különböző fejlettségű lényeknek ez a szinkronfejlődése végig törvényszerű.

Azonban mindhárom hierarchiában akadtak olyan lények, akik nem járták be az „isten világterv” útját, hanem fejlődésükben lemaradtak. Ők – átkerülve a következő eonba, arra alkalmatlan körülmények között igyekeztek visszamaradásukat pótolni, s ezáltal destruktív erőkké váltak. Ezt a történést nevezik angyalbukásnak, ők lettek az új Föld-eonok sátánjai.

A hozzáférhető ezoterikus irodalomban e visszamaradás okát mély hallgatás veszi körül. Planck-i értelmezésben – miszerint a pizoknak nincs saját entitása, hanem minden pizok, ami nincs a maga helyén – e hierarchikus lények gonoszsága abban van, hogy nem a maguk idején és helyén fejtik ki hatásukat. Ettől a ponttól kezdve a sátánológia egyre zűrzavarosabbá és ellentmondásosabbá válik. Van ez a verzió. Él a legenda az angyalok ellenszenvéről az új állat-isten keverék lényvel szemben. Szó esik morális edzőpartnerségről, ámde arról is, hogy némely sátánok idegen kozmoszokból törnek be hozzánk, lélekrabló hadjáratra. Ismételten hangsúlyozom azt az álláspontot, amely szerint az első és a második világháború nem volt benne az emberiség karmájában, milliók pusztulása nem volt karmikus halál.

Van tehát kozmoszunknak saját istenfia ördöge, szinte barátunk, erkölcsi edzőpartnerünk. Vannak idegen világokból betörő szellemi hatalmak, akik nálunk sátánok, saját közegükben ki tudja miféleképpen, miféle szolgálatra használják a megszerzett lelkeket. S végül támad az ember alatti világból feltörő esszenciális Gonosz, a tízszarvúnak ábrázolt Tökéletes Állat.

Tulajdonképpen a Gonosz Erők valódi mozgatóiról, céljairól alig lehet tudni valamit. Nevek villódnak – Antikrisztus, a Bárány ellensége, a Sötétség Fejedelme – jósolják, hogy Ahriman e század elején megtestesül, méghozzá angolszász nyelvterületen, s tőle származik majd az emberiség legnagyobb megkísértése, ő az Antikrisztus.

A titokzatos Sátánok. Hiszünk Krisztusnak, ezért naponta könyörgünk, hogy megszabadulhassunk a kísértésektől és a Gonosztól. De nem tudjuk, hogy milyen lenne a világ, ha a kísértések elhallgatnának és a Gonosz örökre eltávozna belőle. Miféle csend bontaná ki fölénk a szárnyait?

A Sátán hétköznapijai

1. Az Ördög a szerelemben

„És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra: és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó mászó mindenféle állatokon.

Teremte tehát Isten az embert az ő képeire, Isten képeire termte őt: férfivá és asszonnyá teremte őket.

És megáldd Isten őket és monda nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá: és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó mászó mindenféle állatokon.”

/Gen.1.26,27,28./

Íme, a boldog kezdet. Az ember ura lett az egész teremtett világnak, minden élőlénynek, kivéve a másik embert. Az ember nem kapott hatalmat senkifia másik ember felett. Ember nem uralkodhat emberen.

S ezzel eljutottunk a Sátán legfőbb szerelmi kísértéséhez. Sajnos, az emberi szívekben nincs felírva a jelmondat: *Az ember nem tulajdon!* A Sátán ezt kihasználja. *Márai Sándor* Az *igazi* című regényében a házassági szenvedéseit meggyónó nőnek azt mondja a pap: „Lányom, *te nagy bünt akarsz*

elkövetni. Birtokolni akarsz egy emberi lelket.” A férje lelkéről van szó. *„Nem tudtam, hogy ez bűn”* – válaszolja az asszony dideregve.

Szerelemben, bármilyen férfi – női, szülő – gyerek kapcsolatban, a barátságban, mester és tanítvány viszonylatában aligha lehet nagyobb bünt elkövetni annál, mint ha valaki hatalmat kovácsol a maga számára az erotikus hatásból, a világ jobb megértéséből, titkok tudásából, szépségből, okosságból, szuggesztivitásból, illetve a másik gyengeségéből, gátlásosságából, csökkentértékűségi érzéséből, alázatából, rajongásából, biztonságkereséséből.

Szülők, tanítók, próféták, beavatottak, kurvák, színészek, mindenféle művész, varázsló és mágikus macskajancsi: térdre! Melyiktek maradt tiszta ettől a bűntől?

Hol van az a szerelmes, aki nem hirdette örök törvényként a másoknak, hogy „nélkülem, nem lehet örömd”?

Fiatalkoromban egyszer örült féltékenység gyötört. A Mester rám kiáltott: *„Bolond vagy? Az a szegény nő ötven év múlva halott! S te ezt a kis örömet irigyled tőle?”*

Világosodik lassacskán az elméd. A Sátán gyűlöli a szabadságot! Minden szabadságot gyűlöl, csak az alávetettséget, a függőséget, a rabszolgaságot kedveli. A szabad, az egyenrangú, a szimmetrikus kapcsolatokat is gyűlöli. Diadalmas uralkodókat szeret és földön vonagló letiportakat. A Sátán Ottó, aki térdre hull Melinda előtt, aki a szeme közé néz: *„Szembe szem és kézbe kéz. Így szokta minálunk a szerelmes. Aki itt letérdel, az vagy imádkozik, vagy ámít.”*

A Prédikátor Salamon írja: *„És találtam egy dolgot, mely keservesb a halálnál. Tudniillik az olyan asszonyt, akinek a szíve olyan, mint a tör és a háló, a kezei pedig olyanok, mint a kötelek. Aki Isten előtt kedves, megszabadul attól, a hamis pedig megfogattatik attól.”*

Hát, ide jutottunk. Nézd meg, mennyire vagy szabad kapcsolataidban, nézd meg magad és partneredet, úr–e, szolgál–e, imádkozik, ámít vagy szeret, vagy csak éppen veled van, ahogy Arthur Miller bókkolt Marylin Monroe–nak: *„Nem akart semmit, nem kérdezett semmit, egyszer csak mellettem volt, egyszerűen csak volt, mint egy macska, vagy egy fa.” Nem kapott még nő ennél nagyobb dicséretet a Földön.*

A szerelmi kapcsolatban tehát a birtoklás igényének felfokozása az egyik sátáni hatás. De nem kerülhetjük ki a személyesség és a személytelenség kérdését sem, mint a kapcsolatot formáló erőt. A szexuális fejlődés valószínűleg azt az utat járja, hogy kezdetben az erotikus helyzetek – pl. egy nő levetkőzése, egy meztelen mell vagy fenék, egy kidolgozott férfitest, felmeredt fallosz megpillantása, szeretkező emberpárokról készült filmek stb. – váltják ki a vágyat, korbácsolják fel a libidót. Másodlagos jelentőségű, vagy teljesen el is hanyagolható, hogy kinek a testéről van szó. Az érett személyiség szerelme személynek szól. Elsősorban annak a teste erotizálja, akihez érzelmi kötés fűzi. Számára a személytelen szex még unalmas is lehet.

A sátáni hatás igyekszik eltolni a sexualitást a személytelenség irányába. A nemiséghez nem kell lélek, csak nemi szerv. A testiség kizárólagos uralmát hirdeti az ember felett. A szexusból kizárólagos testi örömszerzés válik: „csináljuk, mert jó!” –mindegy kivel, milyen körülmények között, akár a másik akarata ellenére is. Már régen nincsen szó semmilyen lelki harmóniáról, szeretetről, gyöngédségről, a szó bibliai értelmében vett „megismerésről”.

A szerelmi kapcsolatokban Sorath is megjelenik. A szerelemben, mint extatikus állapotban, később az érzelmileg hűvösebb együttélésben a maximális egocentrizmus összetalálkozhat a maximális érzelmi kiszolgáltatottsággal. És ekkor nemcsak a nagy „látványos” szenvedésekre – pl. a

féltékenységre – kell gondolnunk, hanem arra is, amit „finoman cizellált családi pokolnak” nevezhetnénk.

A féltékenység forrása nyilvánvalóan a bizalmatlanság. Ezért az alaptalan féltékenység önmagában sértő és megalázó. Azonban mindkét fél számára megalázó, mert a bizalmatlanságból akkor fejlődnek ki a kínzó féltékenységi fantáziák – a másik elképzelése erotikus helyzetekben –, ha valakit csökkentértékűségi érzések is gyötörnek. Vagyis meg van győződve arról, hogy vesztes minden rivalizációs helyzetben, a rivális jobb, izgalmasabb, több örömet ad, mint ő. A féltékeny ember az előre feltételezett vereségét siratja.

Az együttélés során az egyik fél mindig kiszolgáltatottabbá lesz, mint a másik. Az, aki jobban szeret, az, akinek fontosabb a család összetartása, az, akinek rosszabb a szociális beágyazódása. Mindezzel akár durván, akár mosolyogva vissza lehet élni. A visszaélés a partner rákényszerítése számára elviselhetetlen kompromisszumokra.

Maga a szexuális kapcsolat is lehetőséget ad a partner megalázására. Különösen a férfiak között nem ritka az olyan ember, aki magában az aktusban valamiféle győzelmet lát a partnere felett. A szexuális aktus könnyen válhat a fölényérzet, a legyőzés, az erotikus tárgyként való használat eszközévé. Stefan Zweig érdekes tanulmányban hasonlította össze a Don Juan és a Casanova típusú nőhódítót. Don Juan nőgyűlölő, fél a nőktől, és mindenáron fölénybe akar kerülni velük szemben. Számára a győzelem, elégtétel, diadal, ha egy nő lefekszik vele. A szex a bosszúállás eszköze. Casanova a legkoszosabb cselédlányra is rá tud álmodni valami nagyszerűt. Mindegy, hogy meddig – órákig, napokig, évekig – él ez a fantázia, de ő beleszeret saját képzeletének tárgyába. A nő pedig megérzi, hogy ilyen szépek soha, senki sem fogja őt látni egész eljövendő életében. Don Juan rabló, Casanova ajándékozó. Don Juan sátáni, Casanova emberi.

Ámbár Simon Tamás, a fiatalon önként a másvilágra távozott költő egyetlen jelentős műve egy verses dráma Don Juanról. Barátai tiltakoztak, amikor megtudták, hogy min dolgozik, mondván, hogy Don Juan története tisztára rágott csont, már nincs róla mit megírni. De ő jobban tudta.

Ferdinánd és Izabella országlása idején a madridi gettóban haldoklik egy öreg zsidó orvos. Beavatja fiát élete nagy titkába. Még az antiszemita hullám előtt ő az arisztokrácia orvosa volt. Egy titkos liezonjából született egy fia, a közismert heccmester, Don Juan. „Úgy hasonlítotok egymásra, mint egyik tojás a másikra.” Egy napon híre jár, hogy Don Juan vízbe fulladt. Féltestvére kiszökik a gettóból és utánajár, hogy igaz-e a hír, vagy megint valami ostoba tréfáról van-e szó. A hír igaz. Vásárol egy arisztokrata öltözéket, és megjelenik a palotában. „Elek! Becsaptalak titeket.” S belőle lesz az a Don Juan, aki irodalmi művek hőse. Bosszút áll minden megaláztatásáért, diadalt arat a nőkön, felszarvazza a férjeket, tombol az élet csúcán. Ám, évek múltán egyszer csak kap egy fülest, hogy éjszaka pogrom lesz a madridi gettóban. És azon az éjszakán titokban visszatér vérei, a zsidók közé, és elesik a katonák kardcsapásai alatt.

2. Az Ördög a politikában

Machiavelli *A fejedelem* című művében elvégezte a munka dandárját. Bebizonyította, hogy a politika sui generis sátáni ügy: sátáni eszközök alkalmazása sátáni célok elérése érdekében. Ugyanis minden hatalom sátáni, ami nem Istentől eredeztetett. Az Istentől eredeztetett hatalomnak viszont nincs szüksége ármányra, gyilkolásra, hazugságok tömegére. Az ármánykodó politika maga tesz bizonyosságot sátáni eredetéről.

Talán új sátáni elemnek tekinthető a politikában a tisztességes látszatok félrelökése. Már nincs rájuk szükség. Ilyenkor látszik, hogy az álszentség, a mimikri tulajdonképpen pozitív érték: a gazember tisztelgése az erkölcsi világrend előtt, amikor azt a látszatot próbálja kelteni, hogy ő is oda tartozik. A korszerű politika nyíltan gengszterek küzdőtere. Egy évszázad alatt a világ kriminalizálódott.

Tiszteletreméltó, polgári pártokhoz tartozó, szocialista, liberális, konzervatív vagy éppen kereszténydemokrata elveket valló államférfiakról derült ki, hogy gyilkosságokat szerveznek, maffiózók, sőt keresztapák, és milliárdokkal korrumpálhatók. A kormány szintű bűnözés ma már tudományos kutatás tárgya.

S ha már a világ kriminalizálódását említettük, a gazdaságot minden szinten mélyen átszövi a korrupció és a maffiaszerű bűnszövetségek hálózata.

Ennek megfelelően épült be a szervezett bűnözés a bűnüldözésbe, a rendőrség és az igazságszolgáltatás struktúrájába, nem beszélve a kriminalitásban érdekelt politikai hatalom befolyásáról. A bírói függetlenség ma már óvodások mesekönyvébe való. Persze, a keresztapák állandóan hivatkoznak rá. E közben – azonos törvényi tényállás alapján diametrálisan ellentétes ítéletek születnek első- és másodfokon.

A polgárnak végül nem marad más választása, minthogy áldozattá váljék, vagy maga is kriminalizálódjon.

Kriminalizálódott a kultúra, a könyvkiadás, a filmipar, a színház, ahol mindenütt a gazdasági és politikai hatalom befolyása és ízlése érvényesül. Jól példázzák ezt honi filmgyártásunk elképesztő áron előállított „hazafias” filmjei, a Nemzeti Színház kálváriája, vagy Az ember *tragédiájának* hiperteknizált előadása, ahol a csillogó műszaki újdonságok tömegében összekötő szöveggé silányultak Madách sorai. A negyvenötösörös színészi gázsi, a műszakiak fejenként félmilliósi tiszteletdíjának aranyözönében megsemmisült a

művészek és segítőinek becsülete. A szappanoperák, a horrorok, a thrillerek, krimik és akciófilmek előntik a médiát, ponyva és lektűr társaik a könyvkiadást.

Nem véletlen a lehanyatló klasszikus polgári kultúra utóvédjeinek – akik közé távolról sem tartoznak a jól kereső autókalkatrész-kereskedők és más vállalkozó társaik – kétségbeesett és hiábavaló tiltakozása a globalizáció ellen.

A politikai sátánosság új vonása tehát a nyíltság, az erkölcsi nihil cinikusnak tűnő vállalása, olyan mértékű manipuláció a hagyományos értékekkel, amit a megdöbbsent polgár pofátlanságnak érez.

A sátáninak a politikában mindig az önkényuralom biztosít nagy teret. A diktátorok legtöbbször demokratikusan kerülnek hatalomra, majd a hatalom legális és illegális lehetőségeit mozgósítva, gondoskodnak arról, hogy a demokratikus jogok soha többé ne érvényesülhessenek a választások során.

A modern kor sátáni manővere általában abban áll, hogy éppen hagyják a társadalom demokratikus intézményeit, látszólag minden rendben van, azonban az ország sorsát eldöntő gazdasági és politikai intézkedések a demokratikus intézményeken kívül, azok felett születnek meg, számukra csak a jóváhagyás marad meg. Ezt nevezik kancellária-kormányzásnak, ami előfutára egy valódi diktatúrának.

3. Az Ördög a szerzés - birtoklás ösztönkörében

Az ösztönök dichtomikus felosztása hagyományosnak mondható. Önfenntartás és fajfenntartás. Vagy Freud zseniális felfedezése alapján Eros és Thanatos, Életösztön és Halálösztön. Eros minden, ami fejlődés, megismerés, változás, Thanatos, ami mozdulatlan, lezárás, múltba fordulás. Ennek megfelelően a szerzés és a birtoklás egyértelműen Eros

megnyilvánulása. Amikor az ösztönök differenciálódását tárgyalják – pl. szexus, agresszivitás, táplálkozás stb. –, már soha nem esik szó a szerzésről és a birtoklásról. Pedig két ősi ösztön megnyilvánulásáról van szó, amelyek már az állatvilágban, a magasabbrendű emlősök között is viselkedést meghatározó erővel jelentkeznek. A hűsevők között maga a zsákmányszerzés és a –megőrzés, a lakóhely védelme a betolakodók ellen és a vadászterület körülhatárolása. A fűevőknél a kicsinyek és az anyák védelme, a hierarchia megőrzése, a nőstények elosztása stb. inkább a Thanatos irányába, a konzervatív megállapodottság igényére mutat.

Mindenesetre a legtöbb halálos küzdelem a szerzés és a birtoklás körül alakul ki.

Akármilyen furcsa, úgy tűnik, hogy emberi viszonylatban éppen a szerzés - birtoklás ösztönvilága humanizálódott a legkevésbé. Egyrészt megőrizte eredendő nyersségét és vadságát, a „nekem kell”, az „akarom”, kategorikus imperativusát, másrészt minden társadalom és kultúra, különösen a kapitalizmus speciális formái nagyszerű alkalmakat módszereket kínálnak a vágyak kielégítésére, a riválisok megsemmisítésére. A kommunizmus bukásának egyik alapvető oka valószínűleg az, hogy szembefordult a szerzés–birtoklás ösztönével, megpróbálta azt ideológiai eszközökkel a tömegekben elfojtani, miközben elit rétege nagyon is hódolt ezeknek az igényeknek.

A társadalmi szolidaritás és az emberi kapcsolatok szempontjából mind a kölcsönös jólét, mind a kölcsönös nyomor végeredményében pozitív hatású. A szerzés–birtoklás ösztönének közös kielégíthetősége, vagy a kielégítés közös reménytelensége a másik embert örvendező, vagy elkeseredett sorstársrá teszi. Ami csapatakra tépi a kölcsönös jóindulatot, és egymás ellenségévé teszi az embereket, az a hiánygazdálkodás. A „kevés van” azt jelenti, hogy a másik elviszi az orrom elől az

utolsó tíz deka vajat, az évek óta várt autókijutalást stb. A mi szempontunkból a hiány az ördög műve.

Az ember persze védekezik a traumák ellen. Például amikor a Szovjetunióból először kiutazó emberek meglátták a Nyugat árubőségét, hajlamosak voltak azt nyomorként értékelni: „az embereknek nincs pénzük vásárolni”. Számukra csak két variáció volt lehetséges: nincs áru, de van pénz, van áru, de nincs pénz. A kettő együttes előfordulását nem tudták elképzelni.

A sátán különösen nagyot kaszál, ha egy átalakuló társadalomban szétmállik minden szociális háló, s a pénz jelenti egyedül a szociális biztonságot. Pénz kell az európai szintű orvosi ellátás megszerzéséhez, pénzen múlik, hogy a gyerek társadalmilag hasznosítható tudáshoz jut-e, vagy be kell érnie a semmire sem jó töltelék tudással. Ha szociális kisiklás áldozata, kizárólag pénzen múlik, hogy vajon újra talpra tud-e állni, mert nincs kéz, amelyik zuhanását megállítsa. Mindennek a következménye az emberek szélsőséges anyagiassága.

4. Lehet-e megidézni a Sátánt?

A nagy angol költőről, Keatsről mesélték, hogy amikor kollégista volt, a folyosóügyeletes tanár éjszakai körútján valami pislákoló fényt látott. Odaérve felfedezte, hogy az ifjú Keats a földön kuporogva, egy kis tálkában szeszt éget. A szesz kékes lángja kísértetiesen csapongott, és meg-megvilágította a fiatalember komor arcát.

– Keats maga mit csinál itt?

– Szíves engedelmével, uram, az ördögöt idézem.

Keatsnek el kellett hagynia a kollégiumot. Nem tudjuk, vajon megjelent-e neki az ördög. Ám a lehetőség élénken foglalkoztatta minden korok emberének fantáziáját.

Szövetséget kötni a Sötét Nagyúrral, mérhetetlen hatalmat ígért az emberek felett.

Tudomásunk szerint – éppen azért, mert igen magas pozíciót foglal el az égi hierarchiában – ember által a Sátán nem megidézhető. A Sátán, ha akar, bárkinek megjelenhet. Bárkit kísértésbe vihet, bukás esetén bárkinek birtokolhatja a lelkét, vagyis elviheti magával. De parancsolgatni nem lehet neki, kivéve, ha valakivel kölcsönösen és időlegesen egymás szolgálatába állnak.

*„– Szolgálatodba én szegődöm itt még,
Csak ints, s az engem futtat és szalaszt.
De túlhan, hogyha egymást látjuk ismét,
Te tedd nekem meg ugyanazt.”*

Ezt mondja Mefisztó Faustnak.

Bárkinek bárhol eddig megjelent az ördög – Thomas Mann Leverkühntől Bulgakov Berliozáig – mindig saját elhatározásából tette. Illetve...

Illetve, Jézus megkísértésekor valószínűleg a próféciaák szerint járt el. Ezt a kísértést – Jézus negyven napját a sivatagban – fantasztikus varázslatként írja le Graves, *Jézus király* című művében.

A sivatagban Jézus egy nagy kört rajzolt a homokba, és azt átlókkal négy részre osztotta, ő maga beült az egyik körcikkelybe, és tíz napon át mély meditációba merült. A tizedik nap reggelén, a felkelő Napból egy sárkány ugrott le a második körcikkelybe, és vad dühvel nekitámadt Jézusnak. De nem férhetett hozzá, mert a körcikk beszorította a helyére. Jézus szembenézett az őrző sárkánnyal és felismerte, hogy az a Hatalomvagy Sárkánya. Tíz nap elteltével a Sárkány megnyugodott és leheveredett. Jézus úrrá lett felette.

A huszadik napon egy oroszlán ugrott le a felkelő Nap korongjából, és a harmadik körcikkely által bezárva, Jézusnak

támadt. Jézus felismerte az őrjöngő állapotban, hogy ő a Harag Oroszlánja, szembenézett vele, és tíz nap alatt megszelídítette.

A harmincadik napon egy kecskebak, a Kéjvágy Kecskébakja ugrott le a Napból, a harmadik körcikkelybe. Jézus tekintetétől tíz nap alatt lecsillapodott.

Így telt el a negyven nap. Akkor Jézus kilépett a körből, és a három állat engedelmesen követte. Ám egy idő után visszanézett és megdöbbenve látta, hogy egész idő alatt egy hófehér bika hevert a lábainál, az ő körcikkelyében, és Jézus nem vette észre. Szólította, de a Hófehér Bika nem engedelmeskedett és elment másfelé. Jézust halálos rossz érzés, kízó szorongás fogta el.

Évekkel később, amikor a keresztyét vitte a Golgotára, a báméskodók tömegéből megsúrta egy égő tekintet. Az ő nagy női ellenfele, a Boszorkány tekintete volt. S a Boszorkány ezt suttogetta:

– Nem vetted észre a Hófehér Bikát, a Siettetés Fehér Bikáját. Siettetted a megváltást. Ezért méz most meghalni a Golgotára.

Az ördög tehát szuverén. Nem lehet megidézni, s talán elűzni sem, ha nem akarja. Ámbár, régen nagymesterség volt az ördögűzés. Az Apostolok Cselekedetei kedves humorral írja le, hogy egy rabbi fia is ezt a mesterséget gyakorolta, amikor Pál és Barnabás odaérkeztek és elszívták a kuncsaftokat.

A rabbi fia gondolt egyet, ki akarta próbálni az ő módszerüket. Így szólt az egyik pácienséhez:

– Te sátán, távozz ebből az emberből, ama Jézus nevében, akit a Pál prédikál.

– A Jézust ismerem, Pálról is tudok, de te kicsoda vagy? – felelte az ördög, és nekirohanva, letépte a ruháját.

Ez az ördögűzés, lényegét tekintve, nem volt több a mai pszichoterápiánál. Ott is hányszor válaszolja a neurózis ördöge:

– Freudot ismerem, Jungról is tudok, de te kicsoda vagy? – És ottmarad.

Exorcista fokozat ma is létezik a papszentelés hierarchiájában, de a megfogyatkozott számú megszállottakat ma már inkább a pszichiátriára utalják, gyógyszeres és hipnoterápiára.

A Sátán és az elfuserált teremtés

1. Árulás az isteni teremtő erők között. A Lélek kalandja. A Halál

Az eretnek legenda arról tudósít, hogy Isten hét teremtő erőt, Elohát küldött ki a világ létrehozására. (Ezért már a korai zsidóságban Isten egyik behelyettesítő neve az Eloha többes száma: Elohim.) Azonban a hét Eloha közül egy különvált, és önállóan teremteni kezdett. Anyagot alkotott. Az ő működése előtt a Kozmosz tiszta volt az anyagtól, kizárólag szellemi erők birodalma volt. Mindenki ismeri Kant mondatát, miszerint két dolog vált ki belőle áhítatot: a csillagos ég fölötté és az erkölcsi törvény benne. (Erre jegyzi meg az egyik ezoterikus mester, hogy a csillagok tulajdonképpen a születő anyag „támadásponthai”. A világűrben mindig ott fénylik fel egy csillag, ahol anyag keletkezett. Kár ettől annyira áhítatossá válni.)

Ám a teremtésre önállóan vállalkozó Eloha ereje csak amorf, alakatlan anyagot bír teremteni. A világ lassan megtelt a nehéz, lomha, formátlan anyaggal.

Akkor Isten egy Fénylényt indított útnak a megtévedt Elohához, hogy térítené vissza az Atya birodalmába, bírja rá arra, hogy csatlakozzon elhagyott társaihoz, és a Fénylényvel együtt semmisítsék meg, lökjék vissza a nemlétbe az anyag szétterpeszkedő világát. Ennek az Első Fénylénynek a neve: Lélek.

A Lélek azonban hűtlenné vált isteni küldetéséhez. Felfedezte ugyanis, hogy ha egyesül az anyaggal, formát tud adni neki. Az anyag és a lélek együttesen formákat teremtettek, és a formák teremtésének mámorában lassan kialakult az ásvány, a növény, az állat és az ember mai világa. Az történt tehát, hogy a Lélek beleszeretett az anyagba, az anyag rabságába került és foglya maradt. Elhagyott és elárult szellemi hazájára már csak elvétve és halványan emlékezett.

A különvált Eloha által teremtett anyag örök életűnek bizonyult. Ha egyszer a világban termett, soha többé nem távozott belőle. Ám a Lélek által teremtett formákkal nem ez volt a helyzet. A formák szépsége ugyan gyakran lenyűgöző volt, azonban életképességük rövidnek bizonyult, kozmikus időmértékben különösen rövidnek. A forma egyrészt meg akart maradni, meg akarta mutatni magát a meg nem született nemzedékeknek is, és büszkén hordozta az alak fegyelmét, másrészt állandóan hívta az anyag, az amorf lét lustaságával, kényelmével, a semminek való önátadásával csábította. És az anyag minden esetben eresebbnek bizonyult a formánál.

A forma időben behatárolt fennállása különös értéket adott magának a létezésnek. A forma keletkezése lett a születés, az alkotás misztériuma, szétomlása pedig a halálé, a megsemmisülésé. Őszintén meg kell tehát mondanunk, hogy a Halált a Lélek hozta be a világba, az ő teremtő szenvedélye, amely annyi csatát nyert az amorf létre törekvő anyag ellenében, de végül minden háborúját elveszítette e küzdelemben.

A Halál megjelenésével vonult be a világba a tragikum is. A tragédia mindig valamilyen létező pusztulása, az előkelő forma elenyészése és szétomlása a restség ördögi vigyorával várakozó anyag birodalmában. Így hát a formával rendelkező lény alávetett lett az időlegesség sorsának, és bármennyire, bármilyen eszközökkel küzd, mindig elhull az egyetlen valódi végzet, a Halál csapásai alatt.

2. Intermezzo: A Magányos Eloha története

Nevezzük végre nevén a megnevezhetetlen Elohát, akiből a mi halál–világunk Teremtője lett. A hagyomány szerint neve harminchat hangból áll, ám senki nem tudja, melyek ezek a hangok és milyen sorrendben követik egymást. Mindig is szívesen hívatta magát Elohimnak, mert a meg nem történtté tevés mágiájával akarta feledtetni ama régi elkülönülését a Hatoktól. Prófétajának, Mózisznak Színai-hegyi elhívása óta használta önmaga jelölésére a titokzatos négy betűt: J.H.V.H., amit ugyancsak tiltott kiejteni. Helyette az Adonáj, az Úr megszólítást ajánlotta, vagy az Ovínú Málkénút, ami annyit jelentett, hogy a Világkorszak Királya. Teremtését ő maga csak korszakos jelentőségűnek tartotta, ám papjai szívesebben értelmezték a Világ Királyának.

Ezt a rangot éppen korlátozott hatalma miatt aggatták rá. Amikor figyelme az emberi lény felé fordult, elszörnyedt e nyüzsgő sokaság áttekinthetetlen tömegén. Akkor már elviselhetetlenül gyötörte a magány. Körülvette az Isten csendje. Társai, a többi Elohák is hallgattak, és ő nem mert közeledni feléjük. A hozzá csatlakozott Lélek tébolyultnak bizonyult a Halál, a folytonosan szétbomló formák elleni küzdelemben, megszállottan és szünni nem akaróan teremtett. Ezért – mint később Mózis esetében – egyetlen embert választott társául és társalkodó szolgájaként. Avrámnak hívták a fiatal embert, aki egy nomád állattenyésztő család sarja volt. Megígérte, hogy nagy néppé teszi, ha hűséges marad hozzá, és férfi utódainak előbőrét neki áldozza, a szövetség jeleként.

Csak hogy volt egy akadály: Táré, az atya. Táré bálványimádó volt, sátrában külön helyen sorakoztak a kisebb–nagyobb agyagistenek. Ávrám valamennyit röpítéjére törte, csak a legnagyobb szobrot hagyta sértetlenül. Hazatérve Táré üvöltött felháborodásában:

– Te gazember, miért tetted ezt?

– Én hozzájuk sem nyúltam. De láttam, mi történt. Ez a legnagyobb törte össze a kicsiket.

– Örült vagy? Ezek anyagszobrok. Meg sem tudnak moccanni.

– Akkor miért borulsz le előttük?

Szó szót követett, és Táré is a Láthatatlan Isten szolgálatába állt. S vele együtt –szokás szerint – egész háza népe. Az egyszemélyes istenből, családisten lett. Majd az idők során nemzetségistén, végül a tizenkét héber törzs Isten–királya. A zsidó törzseket ezért bírák vezették, a láthatatlan Isten–király nevében.

A honfoglalás során egy ízben megint a filiszteusokkal háborúztak. Simon és Benjámin törzse küldte ellenük a harcosait, és csúfos vereséget szenvedtek. Akkor a bírák úgy határoztak, hogy minden törzs hadba száll, sőt a táborba hozzák a Frigyládát is, amelyben Isten–királyuk lelke nyugodott.

Ám mindhiába. A csatát megint elvesztették, és a borzalmak borzalmaként a Frigyláda is a filiszteusok kezébe került. Az Isten–király az ellenség fogságába esett.

Akkor a filiszteus táborban fekélyes járvány tört ki, és egerek tízezrei lepték el őket. Félelmükben visszajuttatták a Frigyládát a zsidó táborba, ám a zsidók megrendülése akkora volt, hogy kiszakadt belőlük az a kiáltás, amelyik csak a Holocaust után hangzott fel újra:

– Olyan akarunk lenni, mint a többi nép!

A zsidók felmondták a kiválasztottságukat. Sámuel, a próféta bírát nyúzták:

– Kenj fel nekünk hús–vér királyt!

– Örültek vagytok! A ti királyotok Ádonáj, a Láthatatlan!

– Ő legyen a Világ Királya! Mi ember királyt akarunk.

És Sámuel felkente királlyá Sault, az első szembejövőt, aki apja elveszett szamarait kereste. És egy királyságot talált helyettük.

Így lett a Magányos Elohából Ovínú Málkénú, a Világ Királya.

3. Lelkek az anyag rabságában. A Megváltás. A Szellem

A Lélek kalandjánál hagytuk abba a nagy teremtéstörténet elbeszélését. A Lélek a formák teremtésének extázisában az anyag rabságába került, s ott jól érezte magát. A történelmi idők folyamán az egyéni emberi lelkek is követték a Fénylény Lélek útját, és egyre mélyebben süllyedtek az anyag világába.

Már a régi egyiptomiakat megtanította valamelyik Sátán a Megkötés Mágiájára. Nevezetesen, ha szembeszállva a vigasztalan valósággal, korrigálni próbálják a Lélek által teremtett formák múlandóságát, vagyis bebalzsamozzák a holttestet, meg tudják akadályozni, hogy a nagy papok és fáraók lelke eltávozzék, hanem a testhez kötve, velük marad, és részesülhetnek segítő erejének hatásából. A balzsamozás, a forma megőrzése, a lélek testhez kötésének a mágiája. (Más kérdés, hogy ami a nép zseniális fiainak a kiváltsága volt, arra ácsingózni kezdett a közember is, akinek semmi kedve sem volt halála után Ozirisz ítélőszéke elé kerülni. A balzsamozás tehát idővel általános szokássá lett.)

Állítólag a görög-római kultúrkorszakban érkezett el az az idő, amikor a lelkek olyan mélyen süllyedtek az anyagba, hogy képtelenek voltak kiszabadulni öleléséből. Megállt a világ órája. A lelkek dermedten feküdtek a holttest mellett. A reinkarnációs folyamat elakadt. Mintha elérkezett volna a teremtett világot fenyegető vég.

Akkor az elhagyott hat Eloha egyesítette az erejét. Ez az erő először a Napra vonult vissza, majd megtestesült a Földön. Híven követte a próféciákat, különösen Zakariásét. A hat Eloha

egyesült lényének a neve Jézus Krisztus. És amikor Krisztus vére elvegyült a földdel, meggyengítette annak erejét, s a lelkek kiszabadultak rabságukból. Az emberiség története folytatódott. Ebben az értelemben ez volt a Megváltás.

Ekkor bocsátotta útjára Isten a Második Fénylényt, akinek Szellem volt a neve. Az volt a küldetése, hogy ébressze fel a Lelket bódult álmából, a formák teremtésének megszállottságából, és hívja vissza elhagyott transzcendens hazájába. Ezáltal vessen véget a formák világának, az elfuserált teremtésnek, és jöjjön végre létre az Isten által óhajtott tökéletes világ, a hét Eloha közös munkájának eredményeként.

Test – lélek – szellem – íme a hármasság, amit a konstanzi zsinat megtagadott, és a dichotómiát tette a katolikus embermodellé, mondván, hogy az ember testből és lélekből áll. Az Én és az intellektus beleolvadt az affekciók (ösztönök, érzelmek, indulatok és szenvedélyek) eladdig önállóan tekintett világába. Ezzel még távolabbra kerültek az ősi négyes felosztástól, ami az embert a fizikai, az életerők, a lélek és a szellem négyességében szemlélte.

Őszintén meg kell mondani, hogy a kétségtelenül eretneknek minősíthető, sok gnosztikus elemet hordozó legenda itt zavarossá válik. Tulajdonképpen ki van hatalmon, és ki sínylődik a poklok fenekén? Kit illet az imádás, és kit a szorongó elutasítás? A Magányos Eloha nem sátánosodott-e el az évmilliók folyamán? Nem lépett-e fel ellene a Fényhozó Nagy Szeráf a harmónia, a szépség és a boldogság nevében, hogy megszüntesse a bajok, a gondok, a gyötrelmek, az öregség, a betegség és a halál világát? S nem került-e mindezért a pokol szurdokába? Nem ő a hat Eloha, és a szellem szövetsége? Ki lát tisztán ebben a vibráló Káoszban?

Istenem, hova jutottunk! Kétkelünk a Teremtésben és a Teremtőben, aki előtt eddig csak leborultunk, és csak ő előtte borultunk le, senki mást nem illetett meg ez az alázat. Szinte már két Istenben hiszünk, az Atyában és a szerepét bitorló

Elohában. Már nem is tudjuk, hogy hol keressük a Sátánt, hol a gonosz, hol a jó princípiumot. Talán már a Sátántól származnak ezek a gondolatok? De hát hazudjuk-e jónak egyre apokaliptikusabbá váló világunkat, csak azért, mert egyszer elhangzott az idők mélyén: „És látá Isten, hogy jó.” Tényleg jó? Vagy a nyomorúság völgye? Melyik Isten lesz hozzánk irgalmas?

Az istenek alkonya és a fausti ember

1. Odüsszeusz, Hamlet, Faust. És most?

Az indiai mitológia Káli Júgának, Sötét Kornak nevezi azt a több ezer éves időszakot, amikor a Halhatatlan Istenek eltávoztak Föld- és emberközlelől. Az Olimposz is üres, Síva sem táncol a Kailásza hegy tetején.

„Ahol azelőtt az angyal állt a karddal Talán most senki sincs.” – borzad el Radnóti.

S ugyanígy panaszkodik naplójában Csontváry:

„Egy Isten nélküli világban mit ér az ember élete?”

Ezt a mítoszt szinte minden nép legendája ismeri. Az istenek egy darabig felvezetik az embert szellemi és erkölcsi magasságokba, védik, segítik, megvilágítják az útját. Azután okos szülőként magára hagyják. Tud-e saját fényt gyújtani a Káli Júga éjszakájában? Megtalálja-e a saját útját? Talpon marad-e, ha elengedték a kezét? Kollektíve és egyénileg meg tudja-e valósítani Buddha utolsó intelmét:

*„Ezéri Ánanda, legyetek önmagatok fénye,
A menedéket találjátok meg önmagatokban,
Idegen segítség nélkül.”*

A Káli Júga korszaka előtt élt ember még látta a tárgyi világ szellemi lényegét. Ehhez megvolt a képessége, szellemi látása, odafigyelése. Kultúrájában evidencia volt a maja-tan. A dolgok anyagi formáját mulandónak, „efemernek” látta, a szellemi lényeket örökkévalónak. Látta az Isteneket is, sorsmeghatározó kapcsolatban volt velük, részt vett az életükben.

A Káli Júga alatt ezeket a képességeit és lehetőségeit lassan elvesztette. Az Istenek eltűntek, és eltűnt a szellemi lények ragyogása az anyag mögül. A Sötét Kor embere már nem érzékelt semmiféle Isten-jelenlétet, semmiféle szellemi lényeket, az anyagot érzékelt örökkévalónak, így keletkezett – teljes joggal – a materialista filozófia, s vált a fantaszták ideológiájává minden idealizmus.

Álmaink hőse, Odüsszeusz még távolról sem szuverén ember. Nem hasonlítható hozzánk, ő még a Káli Júga előtti korszak kalandora. Ha nem érzi sértésnek a kedves Olvasó, akkor Odüsszeusz marionettfigura, aki az istenek kezén csüng. Ami vele történik, a földi leképződése mindannak, ami az istenek világában végbemegy.

Évezredek múlva, újra támad a világirodalomban egy alak, akit a Káli Júga korszak reprezentánsának tekinthetünk: Hamlet. Hamlet is felkiált az egekhez, de az egek hallgatnak.

„Kizökönt az idő, ó kárhozat, Hogy én születtem helyretolni azt.’

De a magasságokból senki sem segít neki. Igaz, senki sem akadályozza. Hamlet olyan magányos feladatának végrehajtásában, amilyen magányos ember csak lehet. S a legvégén is:

„A többi néma csend...”

Évszázadokkal később – hiszen a társadalmi fejlődés gyorsul – megint támad valaki, aki kvázi az emberiség képviselőjében elkiált az egekhez. Faust. És íme, újra felel valaki. A nagy kérdés az, hogy kicsoda? A Sátán felel, jelöl annak, hogy egyrészt a Káli Júga a végéhez közeledik, és annak, hogy az emberiség kollektíve elkárhozhat, ha nem vigyáz magára.

A Káli Júga korszaka gyökeresen megváltoztatta a vallások helyzetét, ember és vallás viszonyát. A Sötét Kor előtt közhely szintű tapasztalat volt, hogy egy Isten, egy szellemi erő sokkal nagyobb energetikai feszültséget hordoz, mint amit egy ember elbír. Találkozásuk szellemi értelemben azzal a veszéllyel járt, mint amikor valaki megérint egy magasfeszültségű vezeték. Minden ártó szándék nélkül lelkileg pusztító lehetett. Ebben az időben a vallások spirituális reduktorként működtek. Szertartásrendjük segítségével megteremtették az ember és a szellemi lény biztonságos érintkezésének a lehetőségét.

A Káli Júga idején, az üres egek korszakában erre nem volt szükség. Ezért a vallások védő, kapcsolatteremtő funkciójukat elveszítették, ebből a szempontból elformalizálódtak. S amikor a szellemi erők újra visszatérőben vannak ember- és Földközelve, és egyre gyakoribbak a szellemi találkozások, a misztikus élmények, a hagyományos vallások már nem védenek a tönkremenéstől. Erősen növekvő tendenciát mutatnak a spirituális eredetű lelki zavarok, betegségek, pánikállapotok, kissé habókossá vált emberek, akik nem tudják szellemi élményeiket elhelyezni mindennapi életükben. Ezért lenne szükség egy korszerű „szellemtudományra”.

A XIX. század utolsó harmadától kezdve a fent vázolt probléma egyre inkább előtérbe kerül. Az ember és az emberfeletti viszonya egyre polarizáltabban jelentkezik. A pólus egyik oldalán a tagadás van. A túlhajtott racionalitás, amely minden transzcendenciát fantazmagóriának tart, és elvet.

A pólus másik végén egyfajta spirituális türelmetlenség toporzékol. Ezeknek az embereknek nincs kellő kitartásuk ahhoz, hogy végigjárják a szellemi megismeréshez, a szellemi látás kifejlődéséhez vezető utat, sem morális, sem intellektuális szempontból. Megtagadják József Attila szép programját: „*az értelemig és tovább*”, hanem az értelem megkerülésével, morálisan némileg koszosan próbálnak kemikáliák segítségével szellemi tapasztalásokhoz jutni. Ezek a tapasztalások élményszinten erős hatásúak ugyan, de szinte semmi sem átültethető belőlük az élet mindennapjaiba. Leginkább sátáni incselkedésnek tűnnek. Ezért egyre gyakrabban kell anyagot használni, s egyre szürkül a józan élet, egyre érdektelenebbé válnak a hétköznapiak.

2. Amikor a Maya fátyla átszakad

Maya a káprázatok világa, ősi időkben, amikor az emberiségnek még volt szellemi látása, látta a világ jelenségeinek szellemi lényegét és felismerte, hogy a fizikailag érzékelhető világ „maya”, vagyis csak káprázat, mulandó, efemer. Mi már csak ezt a káprázatvilágot tapasztaljuk, a dolgok szellemi lényegéről legfeljebb sejtéseink, könyvekből vett értesüléseink vannak. Minden, ami körülöttünk történik – reklámok, tudományos ismeretterjesztés, politika stb. – sátáni manipuláció részeként, arról akar meggyőzni, hogy csak a Maya az egyetlen valóság, a „realitás”, amivel érdemes foglalkozni. Am a Káli Júga vége felé egyre gyakrabban fordul elő – különösen azoknál az embereknél, akik szellemi gyakorlatokkal felkészítik magukat, vagy már magukkal hozzák a szellemi látás képességét –, hogy a Maya fátyla átszakad.

A megismerővel ekkor valami borzalmas történik. Kicsúszik a talaj a lába alól. Minden esetlegessé lesz, minden bizonyosság eltűnik, kérdésessé válik a „fönt” és a „lent”, a dolgok – beleértve önmagát – léteznek is, meg nem is, a világ képlékennyé lesz, mint a forró talaj felett vibráló levegő, és körülbelül annyira megfogható.

Ez a pokol egyik fajtája.

A Maya fátylának átszakadása gyakori, és egyre gyakoribb. Első jele, hogy az ember nem tud már hinni a világban. S aki nem tud hinni a világban, annak a segítségére siet a vallás és a filozófia. A világ és az ember helyett megpróbál hinni a világon kívülben, az emberfelettiben, a transzcendensben. A vallásosság annak való, aki nem tud hinni a világban.

Maya fátylának átszakadása azt jelenti, hogy az ember előtt az Üresség nyílik meg, a Semmi, ha úgy tetszik, a Nirvána. Szellemileg kizuhan az Űrbe. S ha van bátorsága beleoldódni ebbe az Ürességbe, akkor egyszer csak észreveszi, hogy a világ és ő maga megint összerakódik és kiformalódik a Semmiből. De ez a forma már nem káprázat, hanem a dolgok szellemi lényegét hordozza. Így szól a napkeleti bölcs:

„Először hegyeket, völgyeket, tavakat, folyókat, fákat, állatokat és embereket láttam. Azután a semmit. Ma újra hegyeket, völgyeket, tavakat, folyókat, fákat, embereket és állatokat látok.”

Ezt hívják megvilágosodásnak. Vagyis a megvilágosodás folyamán a tanítvány először a káprázatokat látja, azután semmit, majd a valódit. A Maya világ és a valódi világ (pl. egy maja fa és egy valódi fa) első pillanatra azonosnak tűnhet, az alapvető különbség csak később derül ki. Művészeknél különösen könnyen áll be ez a változás. Mi a különbség

például a Maya fátylában keletkezett és a Mayán túlról érkező zene között?

Körülbelül ugyanannyi, mint az értelmetlen és az értelmes beszéd között. Mindkettő egyformán hangokból, szavakból, mondatokból áll. De értelem, csak a Mayán túlról érkezettben van. A káprázat mindig értelmetlen, bármennyire hasonlítson is valódi, értelmes alakmáshoz.

Talán így érthetővé válik Hermes Trismegistos smaragd táblácskája:

*„Az, ami fent van, ugyanaz, mint ami lent van.
Boldog, aki ezt megérti.”*

3. Öt végkövetkeztetés

1. A világban van és működik gonosz impulzus, rossz szándék, ártani akarás. Ezt nevezzük Sátánnak.

2. A sátáni hatások napjainkban individualizálódnak. Nem sátáni szociális szervezetek az igazán veszélyesek, hanem az egyéni csábítás és rontás.

3. A Sátán elleni harc is individualizálódik és introvertálódik. A küzdelem színtere az ember belső világa. Az önmagában lévő sötétséggel kell megbirkóznia, a rosszakarattal, az irigységgel, a pusztítás kívánásával, a kárörömmel, a pénz és a hatalom imádatával, stb.

4. Elmúlt az aktualitása minden mimikrinek, tettetésnek, marannus-életnek. Az embernek meg kell mutatnia, hogy kicsoda valójában, hova tartozik, és vállalnia kell önmagát.

5. Ez az önmagával vívott belső küzdelem igen sok energiát emészt fel. Hozzájárul ehhez, hogy az egyéni sátánkövetek fő attrakciója, hogy elszívják mások energiáit, valódi energiavámpírok. Kerülni kell őket, különben szinte

kozmosz méretű fáradság lesz úrrá az emberen, alig vonszolja magát, és könnyen áldozatul esik betegségeknek.

A világosság és a sötétség határán

I. A New Age

Az egész világon elterjedt Teozófiai Társaságnak Heléna Petrovna Blavatsky, majd Annie Besant után Alice A. Bailey lett a vezetője. A XX. század elején Besant ismerte fel a fiatal indiai Krishnamurtiban a kor nagy inkarnációját, az új Világtanítót, és kezdetét vette Krishnamurti kultusza.

Bailey más ösvényen járt. Telepatikus úton állandó kapcsolatba került Dzszaval Khul rinpoce tibeti maharisivel, akinek tanítását 1975-ig titokban kellett tartani, ám e dátum után fontos volt, hogy minden eszközzel terjesszék el az egész világon. Bailey 1949-ben meghalt, a terjesztés munkáját a tanítványok kezdték el.

A New Age, az Új Világkorszak kezdetét egy döntő jelentőségű asztrológiai változáshoz kötötték. Az új ezredév kezdetén a tavaszi napéjegyenlőség átkerült a Vízöntő csillagképebe. Ezért tanítják, hogy mi a Vízöntő kor hajnalán élünk. A Hal –az őskereszténység óta – Krisztus jelképe volt. A földfejlődés és az emberiség fejlődésének Krisztus-korszaka tehát a végéhez közeledik. Ez azt jelenti, hogy a fejlődés túlhalad magán a kereszténységen is.

Az asztrológia az emberiség eddigi fejlődése során három világkorszakot különböztet meg. Az írásos történelem kezdetétől i. e. 2000-ig tartott a Bika korszaka. Többek között ekkor alakultak a nagy Bika-kultuszok, a krétai kultikus bika-tánc, a Csillagszülte Mínosz király és a Minotauros mítosza,

Egyiptomban az Apis-kultusz, Indiában a szarvasmarhák tisztelete stb. I. e. 2000-től a gólgotai történésekig tartott a Kos-korszak. Ezt követte napjainkig a Halak periódusa, vagyis a kereszténység, Jézus Krisztus idősza. Keresztény vallási szempontból már az abszurdum és botrány, hogy Krisztus istenségét nem tekinti egyetemlegesnek és örökké tartónak, hanem degradálja a világfejlődési korszakok egyikévé, amit éppen napjainkban vált fel a Vízöntő kora.

A New Age pacifista és antimilitarista programmal jelentkezett. Foglalkoztak természetvédelemmel, a modern pedagógia problémáival, menedzserek tréningprogramjaival, az egészség megőrzésével és a betegségek megelőzésével.

Mindemellett filozófiai törekvésük egyre nyíltabban arra irányult, hogy eltüntessék a tudomány és az okkultizmus közötti ellentéteket, sőt különbségeket, és szintézist teremtsenek a különböző vallások között. A New Age szükségképpen ellensége minden nacionalizmusnak, rasszizmusnak, sőt a nemzeti államoknak is.

Ám ugyanakkor feltehetően szoros kapcsolatban állnak más titkos társaságokkal, elsősorban a szabadkőművesekkel, a rózsakeresztesekkel, az illuminátusokkal, sőt volt valamilyen máig tisztázatlan viszonyuk a Thule és a Vril fasiszta orientációjú, keresztény- és zsidóellenes csoportosulásokkal is. Homályos, hirtelen megszakadt kapcsolatban voltak Hitlerrel. Kezdetben a fasiszta mozgalomban szövetségest láttak, aki közreműködik a hagyományos európai erkölcsi világrend felszámolásában.

Már Bailey felveti a gondolatot, hogy a világ ura tulajdonképpen Lucifer. Az ő korszaka következik, mint egy kollektív Antikrisztusé. A New Age kiadványait a Lucifer Publishing Company gondozza. Feltehetően kapcsolatban állnak a globalizáció vezető pénzügyi köreivel is.

A New Age mozgalom tehát nagy ellentmondásokat hordoz. Annyi bizonyos, hogy szembeállnak a hagyományos

zsidó-keresztény erkölcsi világrenddel, és az emberiség számára új értékrend felállítására törekednek. Céljuk eléréséhez bármilyen eszközt felhasználnak.

2. Sátános álvallások

Baudelaire szerint a sátán legravaszabb trükkje az, hogy elhitei magáról, hogy nem létezik. Munkahipotézisként mi tekintsük létezőnek. Ennek ellenére a szép számmal gyarapodó sátánegyházak nem felelnek meg a vallásról alkotott fogalmunknak. A vallást ugyanis öt tételelesen összefoglalt elem jellemzi: a transzcendencia tana – teológia, a világról szóló tanítás –, az emberről szóló tanítás –, antropológia, az erkölcsi jóról és rosszról szóló tanítás –, etika és szertartásrend.

A sátános vallásokban a teológiát a sátánológia helyettesíti, ontológiájuk nemigen van, antropológiájuk is hiányzik, etikájuk a zsidó-keresztény értékrend egyszerű megfordítása, hasonlóan a szertartásrendjükhöz, ami általában a fordított mise, szadisztikus elemekkel bővítve.

Álláspontom szerint semmiképpen sem tekinthetjük vallásoknak azokat a szertartásrenddel bőven ellátott gyülekezeteket, amelyek vagy a szexuális érzékiség felfokozásának szélsőséges formáit gyakorolják, vagy pedig egyszerűen szabad utat nyitnak az emberben meglévő bűnöző hajlamoknak, perverzióknak, önpusztító törekvéseknek.

Ilyenek a Szandor LaVey által alapított Sátán Egyháza, Charles Manson gyilkos kommunája, a Dávid Koresh féle Öngyilkosok Klubja, a Brazil SOTO társaság (Societas Ordo Templis Orientis), a Lucifer – G. Egyháza, Nasha nagymester vezetése alatt, A Thelema Egyház, az AGAPE Páholy, az Efrem da Gatto Konfrazter-nítás, Bolognában a Sátán

gyermekai, és a Church of Satan Liberation, Valentine nevezetű főpap vezetése alatt.

Állat- és emberáldozatok, gyerekek megkínzása, kollektív öngyilkosságok jelzik működésüket. A vérivás, a meztelen nő, mint oltár, az élő állatból kivágott szív elfogyasztása, a béljóslás lényeges eleme a rítusoknak.

Vallásokat utánzó perverz kommunákról van tehát szó, semmi esetre sem vallásokról. Létszámukat a világon több százezerre becsülik.

3. Elköszönés a Sátántól és az Olvasótól

Köszönöm, Nagyúr, hogy engedted befejezni ezt a könyvet. Köszönöm, hogy írhattam Rólad. A Te presztízsednek nem ártott, mert sokszor megfontoltam, hogy amit leírok lényeges-e, igaz-e, és jóindulat vezet-e? Ezért is lett ilyen rövid ez az írás.

Bevallom, hogy munka közben sokat szorongtam, és átkoztam magam a téma miatt. De Te lovagias voltál.

Munkám közben megbarátkoztam Veled. De azért nem szeretnék Veled találkozni, vagy ha igen, tedd meg a kedvemért, hogy klasszikus középkori viseletben, szarvval, patával toppansz elem. Úgy érezném, hogy visszatért a gyermekkorom, és becsszóra magamhoz ölelnék, mielőtt elfutok.

Az Olvasótól pedig elnézést kérek, ha néha ijesztgettem volna. A világ úgyis elég undok, nincs szükség még további huhogásra. De az Ördög tagadhatatlanul köztünk jár, kísértéseit senki sem kerülheti ki. Talán jobb, ha nyitva tartjuk a szemünket, mintha behunyt szemmel botorkálunk valami szakadék felé.

Persze az Olvasót az érdekli, hogy szívem legmélyén hiszek–e az Ördögben? Természetesen, mint felvilágosult ember, nem hiszek. Nevetséges is lenne. De szívem legmélyén tudom, hogy létezik, de ezt csak Neki árulom el. Rendben van így?

Vagy kövessük a jámbor középkori szerzetesek útját, és imádkozzunk a lelkünkért?

„Téged fennen szólítunk, hogy ilyennek teremtetted az embert.

De az embert is szólítjuk, mert önmagáért mégis ő felelős.

Tekintsd hát ezt is, az ördögi feleselést emberi szívünkben, Uram!

Hiszen a kísértések úgy etetik őt, mintha hallevest adnának eléje.

És »ne vígy minket kísértésbe« – könyörgünk estefelé,

De a bűn az ajtónk előtt áll,

És bejön a szobánkba,

És az asztalig jön előre...

Távotaszd hát el a forró serpenyőt, amelyen ég a húsunk,

Lévén az állat mibennünk oly igen esendő.”

VÉGE